

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Lukáše Pišvejce, soudkyně JUDr. Veroniky Burianové a soudce Mgr. Aleše Smetanky ve věci

žalobce: **Děti Země - Klub za udržitelnou dopravu**, IČO 67010041,
sídlem Cejl 866/50a, 602 00 Brno,
zastoupený JUDr. Petrou Humlíčkovou, Ph.D., advokátkou,
sídlem Panská 895/6, 110 00 Praha,

proti
žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**,
sídlem Vršovická 1442/65, 100 00 Praha,

za účasti osoby
zúčastněné na řízení: **Ředitelství silnic a dálnic, s. p.**, IČO 65993390,
sídlem Na Pankráci 546/56, 140 00 Praha 4,
zastoupený JUDr. Danielem Volopichem, advokátem,
sídlem Vlastina 602/23, 323 00 Plzeň,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 1. 2023, č. j. MZP/2023/520/53,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

1. Krajský úřad Plzeňského kraje (dále jen „*orgán ochrany přírody*“ nebo „*prvostupňový orgán*“) vydal dne 22. 9. 2020 rozhodnutí č. j. PK-ŽP/18392/20 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“), jímž rozhodl o žádosti osoby zúčastněné na řízení uvedené v rubrice tohoto rozsudku (dále též „*žadatel*“ nebo „*OZNŘ*“) ze dne 19. 6. 2020 o povolení výjimky dle § 56 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*ZOPK*“), ze zákazů stanovených v § 50 odst. 1 a 2 ZOPK k ochraně zvláště chráněných druhů živočichů (dále též jen „*ZCHDŽ*“) pro realizaci a následný provoz stavby plánovaného silničního obchvatu obce Losiná s označením dle projektové dokumentace „*I/20 Losiná – obchvat, SUDOP Praha 2019*“ (dále též jen „*předmětná stavba*“ nebo „*předmětný stavební záměr*“).
2. Orgán ochrany přírody v prvostupňovém rozhodnutí ve výroku I. předmětnou žádost podle § 51 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“) zamítl ve vztahu k 4 tam vyjmenovaným ZCHDŽ z důvodu, že realizaci předmětné stavby a jejím užíváním nedojde k porušení uvedených zákazů; dále ve výroku II. povolil podle § 56 odst. 1 ZOPK ve vztahu k 10 tam vyjmenovaným ZCHDŽ a podle § 56 odst. 1 a 2 písm. c) ZOPK ve vztahu k dalším 4 tam vyjmenovaným ZCHDŽ výjimku ze zákazů dle § 50 odst. 1 a 2 ZOPK; a konečně ve výroku III. stanovil podle § 56 odst. 3 a § 67 odst. 4 ZOPK na základě biologického hodnocení vlivu záměru dle § 67 ZOPK (Ametyst 2019) podmínky pro výkon činností povolených ve výroku II. prvostupňového rozhodnutí.
3. Žalobce napadl prvostupňové rozhodnutí odvoláním ze dne 8. 4. 2021, následně doplněným podáním ze dne 27. 4. 2021. Žalovaný rozhodnutím ze dne 14. 6. 2021, č. j. MZP/2021/520/805, předmětné odvolání žalobce zamítl jako nepřípustné z důvodu, že žalobce nebyl účastníkem předmětného správního řízení. Žalobce se proti tomuto zamítnutí svého odvolání bránil u Krajského soudu v Plzni (dále jen „*soud*“), který rozsudkem ze dne 13. 9. 2022, č. j. 57 A 102/2021 – 93 (dále jen „*rozsudek 57 A 102/2021*“) rozhodnutí žalovaného zrušil, neboť finální závěr žalovaného o nepřípustnosti žalobcova odvolání z důvodu, že se žalobce nestal účastníkem správního řízení, byl nezákonný.
4. Žalovaný posléze odvolání žalobce směřující proti prvostupňovému rozhodnutí meritorně posoudil a rozhodl o něm rozhodnutím ze dne 24. 1. 2023, č. j. MZP/2023/520/53 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“) tak, že prvostupňové rozhodnutí podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu změnil ve výroku III., když doplnil podmínku č. 20, a poté ve zbytku prvostupňové rozhodnutí podle § 90 odst. 5 správního řádu potvrdil.
5. Dne 20. 3. 2023 žalobce podal u soudu předmětnou žalobu, kterou se domáhal zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného.
6. Soud pro úplnost uvádí, že kasační stížnost žalovaného směřující proti výše uvedenému rozsudku 57 A 102/2021 byla jako nedůvodná zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2023, č. j. 2 As 235/2022 – 38.

II.

Žaloba

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

7. Žalobce v žalobě nejprve v části *skutkový stav* popsal průběh správního řízení. Poté se vyjádřil k podmínkám přípustnosti žaloby a jeho žalobní legitimaci, coby pobočného spolku s vlastní právní subjektivitou spolku Děti Země, jehož hlavním posláním je ochrana přírody a krajiny a životního prostředí. Svou žalobní legitimaci žalobce dovodil s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu, resp. Ústavního soudu a podle článku § 9 odst. 2 (příp. odst. 3 a 4) Aarhuské úmluvy a článku 11 Směrnice EIA. Žalobce tvrdil, že byl dotčen na svých hmotných právech porušením předpisů chránících životní prostředí do té míry, že toto porušení způsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného.
8. Dále žalobce obsáhle argumentoval v části označené jako *žalobní důvody*, když svá žalobní tvrzení rozdělil do tří bodů, na základě kterých namítl nezákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného, jakož i prvostupňového rozhodnutí orgánu ochrany přírody. Nejprve prezentoval časovou osu s tím, že předmětné řízení ve věci povolení výjimky ke škodlivému zásahu do biotopů 18 ZCHDŽ probíhalo od 22. 6. 2020 do 24. 1. 2023 a že napadené rozhodnutí žalovaného má tvořit podklad k umístění předmětného stavebního záměru. Na tomto místě poznamenal, že příslušný správní orgán již dne 8. 11. 2021 umístil předmětný stavební záměr a že Krajský úřad Plzeňského kraje rozhodnutím ze dne 16. 6. 2022 územní rozhodnutí potvrdil, i když rozhodnutí o výjimce nebylo pravomocné. Poté se již věnoval odůvodnění jednotlivých bodů s žalobními důvody.
9. V prvém bodě žaloby (*Absence doložitelných podkladů ve spise a způsobu jejich použití – porušení § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu*) žalobce namítl, že prvostupňové rozhodnutí (o povolení výjimky) uvádí jen některé konkrétní podklady ve spise, nikoliv všechny, které orgán ochrany přírody údajně nashromáždil, takže není přezkoumatelně zřejmé, které to konkrétně jsou, které byly použity a které nebyly a proč. Podle žalobce není tedy jasné, zda byly výroky I., II. a III. vydány v souladu se zákonem, resp. s požadavky § 2 odst. 4, § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu správního řádu a rovněž s požadavky § 56 ZOPK. Dále pak dle žalobce ze stručného odůvodnění prvostupňového rozhodnutí není zřejmé, proč tak prvostupňový orgán postupoval.
10. Podle žalobce prvostupňový orgán navíc uvedl tvrzení o vlivu automobilové dopravy na obyvatele obce Losiná v současné době a po realizaci obchvatu, aniž by bylo zřejmé, o které konkrétní podklady ze spisu se opírá (dopravní studie, hluková studie, rozptylová studie, studie o vlivu na veřejné zdraví, studie o nehodovosti...), resp. pokud takové podklady jsou vůbec ve spise. Oba správní orgány přitom na základě nich tvrdí, že došlo ke splnění požadavků § 56 ZOPK.
11. Žalobce rovněž hodnotil napadené rozhodnutí žalovaného jako nepřezkoumatelné, neboť žalovaný se bodem III.3.5. doplněného odvolání žalobce řádně nezabýval, čímž porušil základní procesní právo žalobce na pečlivé vypořádání tohoto bodu, zvláště pokud mu oba správní orgány svým nesprávným výkladem § 70 ZOPK zabránily se aktivně účastnit prvostupňového řízení, takže žalobce mohl zaslat už jen odvolání. Žalobce přitom citoval z několika rozhodnutí správních soudů řešících otázku přezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu.
12. V druhém bodě žaloby (*Absence určení počtu jedinců dotčených škodlivým zásahem – nesplnění požadavků ust. § 56 odst. 7 ve vztahu k ust. § 5b odst. 3 písm. a) ZOPK*) žalobce předně namítl, že prvostupňové rozhodnutí povolilo škodlivý zásah do biotopů 14 zvláště chráněných druhů a rodů živočichů, přestože v rozporu s § 5b odst. 3 písm. a) ZOPK nebyly zjištěny počty všech dotčených jedinců. Podle žalobce zákon žádné výjimky z této povinnosti

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

nepřipouští. Konkrétně v rozhodnutí o povolení výjimky nelze u 9 ZCHDŽ dohledat žádné odborné odhady počtu jedinců. Žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ve věci sp. zn. 31 A 72/2019 a poté na několik rozhodnutí žalovaného vydaných v jiných případech dopravních staveb, z nichž dovodil, že chybějící počty ZCHDŽ dotčených zásahem již ze své podstaty znamenají vždy zrušení rozhodnutí o výjimce. Podle názoru žalobce v rozhodnutí o povolení výjimky musí být vždy doloženo, že přírodovědné průzkumy zjišťovaly jak ZCHDŽ dotčené záměrem, tak i počty zjištěných či očekávaných jedinců, které musejí být přesvědčivé. Pokud tomu tak není, tak se musí rozhodnutí zrušit a žadatel chybějící údaje musí předložit, např. z nových průzkumů.

13. Žalobce měl za nepřijatelné, pokud žalovaný tvrdil, že sice došlo k porušení zákona, avšak toto porušení není významné, neboť škodlivý zásah se týká jen „jakýchsi“ běžných a hojných ZCHDŽ. Takový způsob rozlišování druhů § 5b odst. 3 písm. a) ZOPK nepřipouští, neboť počty se týkají všech druhů organismů bez rozdílu, u nichž dochází ke škodlivému zásahu. Podle žalobce v důsledku uvedeného pochybení nebyl ve smyslu § 3 správního řádu zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a ani nelze mít dle § 2 odst. 4 správního řádu za to, že jde o postup v souladu s veřejným zájmem.
14. Žalobce nesouhlasil s žalovaným v tom, že s ohledem na výsledek testu proporcionality představuje dané porušení zákona nižší veřejný zájem, než dobrá víra žadatele (OZNR) ve správnost a zákonnost prvostupňového rozhodnutí o udělení výjimky, takže nebylo možné dané rozhodnutí rušit a žádat po něm např. provedení aktualizace přírodovědných průzkumů, které budou obsahovat i údaje o počtech dotčených druhů a rodů. Podle žalobce je povinností správních orgánů chránit veřejné zájmy a nikoliv zájmy žadatelů o výjimku ze zákazů. Žalobci je známo, že řada řízení o povolení výjimek probíhá i několik let, přičemž rozhodnutí se mnohdy ruší. Otázka finančních nákladů žadatele či doba řízení přitom nemůže být podstatná, neboť nejde o „běžné“ řízení, ale o řízení o povolení výjimky ze zákazů na ochranu přírody a krajiny.
15. Dále žalobce namítal, že žalovaný se nezabýval dobrou vírou žalobce v zákonnost postupu orgánu ochrany přírody při zajištění podmínek jeho řádné účasti v tomto řízení dle § 70 ZOPK, a to ani poté, kdy žalobce správním orgánům předložil podrobné důvody i s judikaturou, proč účastníkem je. Správní orgány zabránily žalobci, aby se účastnil prvostupňového řízení a předložil své námitky, takže mohl jen zaslat až své odvolání jako opominutý účastník.
16. Ve třetím bodě žaloby (*Absence správného stanovení způsobu kontrol plnění příp. povolené výjimky – nesplnění požadavků ust. § 56 odst. 7 ve vztahu k ust. § 5b odst. 3 písm. d) ZOPK*) žalobce předně namítal, že oba správní orgány postupovaly nezákonně, pokud napadené rozhodnutí neobsahuje ve smyslu § 5b odst. 3 písm. d) ZOPK způsob kontroly, resp. neobsahuje věcný a ani časový rozfázovaný kontrolní plán tak, aby žalobce mohl výsledky těchto kontrol ověřit dle informačních zákonů. Přitom uložení podrobného způsobu kontroly ukládá ZOPK a vyplývá to i z judikatury správních soudů a dokonce i z postupu žalovaného v řízeních pro jiné stavby, které žalobce v textu žaloby citoval a které rovněž doložil v přílohách žaloby. Žalobce v dané souvislosti opět odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 14. 7. 2020, č. j. 31 A 72/2019 – 203 a poté na rozsudek Krajského soud v Praze ze dne 27. 1. 2022, č. j. 51 A 108/2020 – 53, z nichž obsáhle citoval.
17. Žalobce dále uvedl, že žalovaný sice změnil podmínku č. 20 s popisem nějakých kontrol, nicméně tato změna podle žalobce neuvádí, po jakých časových a věcných fázích je má

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

orgán ochrany přírody provádět, takže jeho kontrolní činnost má znaky náhodnosti a libovůle. Veřejnost tak stěží bude moci ověřit, do jaké míry orgán ochrany přírody skutečně splnil své povinnosti dle svého plánu a s jakými výsledky, pokud reálně žádný konkrétní plán způsobu kontroly nebyl uložen.

18. Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadené i prvostupňové rozhodnutí zrušil a žalovanému uložil povinnost uhradit žalobci náklady řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

19. Žalovaný podal k žalobě vyjádření ze dne 25. 4. 2023, v němž navrhl předmětnou žalobu zamítnout pro neprokázání aktivní věcné legitimace žalobce, příp. pro nedůvodnost žalobních námitek.
20. Žalovaný se nejprve vyjádřil k žalobcem tvrzeným podmínkám přípustnosti žaloby a k žalobní legitimaci. Poukázal na to, že dle judikatury Ústavního soudu (zejména žalobcem odkazovaný nálezný sp. zn. ÚS 59/14), následované rozhodovací praxí Nejvyššího správního soudu, je v zájmu řádného posouzení aktivní žalobní legitimace environmentálního spolku nezbytné, mimo jiné, aby takový spolek, tvrdí-li dotčení na svých hmotných právech rozhodnutím správního orgánu, tento zásah současně patřičně vymezil. Podle žalovaného žalobce žádný faktický a konkrétní zásah ve sféře svých hmotných práv nevymezuje, pouze jej velmi obecně tvrdí, což podle žalovaného není dostatečný základ pro přiznání aktivní žalobní legitimace žalobce. Fakt, že v jiných soudních řízeních byla aktivní žalobní legitimace žalobci přiznána, neznamená, že by neměla být v každém jednotlivém případě individuálně zkoumána. Dle žalovaného žalobce uvádí v rámci žaloby výhradně námitky týkající se preciznosti odůvodnění správního rozhodnutí, přičemž na věcné a konkrétní řešení otázek ochrany přírody, v rámci kterých mu aktivní legitimace svědčí, žalobce prakticky rezignuje. Krom toho nemá žalobce žádný faktický vztah k záměrem dotčené lokalitě, přičemž své námitky formuluje na formálním základě bez elementární znalosti skutkového základu řízení. Žalobce svůj nepochybný odborný potenciál k řešení environmentálních otázek ponechává zcela nevyužit.
21. K prvnímu bodu žaloby žalovaný namítl, že žalobce sice podrobně analyzuje obsah odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, pokud jde o doslovný výčet podkladů řízení a jejich označení, ovšem již se žádným z těchto podkladů věcně nezabývá a nezpochybňuje jejich obsah či relevanci. Žalovaný považuje tuto žalobní námitku za ryze formální. Podle žalovaného z obsahu prvostupňového rozhodnutí je zcela zřejmé, na základě čeho bylo ve věci rozhodnuto, přičemž ani v tomto hledu žalobce skutkový stav věci nezpochybňuje. Pokud žalovaný na žalobcem uvedenou jedinou odvolací námitku výslovně v rámci napadeného rozhodnutí nereagoval, neučinil tak právě pro evidentní bezpředmětnost této námitky. Její řešení nepochybně vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí, když žalovaný rozsah dosavadních podkladů správního řízení jako úplný a dostatečný pro rozhodnutí ve věci samé aproboval. Žalovaný podotkl, že uvedená námitka byla učiněna jako jedna z mnoha v části III odvolání, která se jako celek týkala jediné otázky splnění podmínek pro udělení výjimky dle § 56 ZOPK, a to u tří správních rozhodnutí napadených jediným odvoláním žalobce. Napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné považovat nelze, stejně tak není nepřezkoumatelným prvostupňové rozhodnutí.
22. K druhému žalobnímu bodu žalovaný nejprve uvedl, že v napadeném rozhodnutí absenci počtu jedinců, na které se má udělována výjimka vztahovat, vyhodnotil jako vadu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

prvostupňového rozhodnutí, pro kterou by toto rozhodnutí v jiných případech mělo být zrušeno, tudíž má obsáhlou polemiku žalobce svědčící pro tentýž závěr za bezpředmětnou. Podle žalovaného klíčovým pro vlastní rozhodnutí ve věci bylo posouzení intenzity této vady a její možný vliv na prvostupňové rozhodnutí ve věci samé v souvislosti s § 84 odst. 3 správního řádu. Použití tohoto pravidla bylo zákonnou povinností žalovaného. Dobrá víra účastníků řízení v právní moc a vykonatelnost rozhodnutí je v tomto ustanovení předpokládána. Žalovaný odkázal na příslušné pasáže napadeného rozhodnutí, ze kterých způsob a důvody aplikace § 84 odst. 3 správního řádu v individuálních rozměrech řešeného případu vyplývají.

23. Podle žalovaného při aplikaci § 84 odst. 3 správního řádu je třeba respektovat ochranu dobré víry. Zákonností nelze rozumět pouze zákonnost vlastního aktu (tedy ve světle námitek žalobce prakticky pouze odůvodnění rozhodnutí), ale zákonnost právního řešení věci samé (žalovaný odkázal na komentářovou literaturu ke správnímu řádu). Žalovaný se podrobně zabýval možným vlivem zjištěné vady na vlastní rozhodnutí o výjimce, když hodnotil četnost dotčených ZCHDŽ v krajině, přičemž dospěl k odůvodněnému závěru o tom, že ani bližší určení četnosti dotčených ZCHDŽ by v tomto případě jiné právní řešení věci nepřineslo. Smyslem uvedené úvahy bylo racionální vyhodnocení významu četnosti stávající populace dotčených ZCHDŽ z hlediska vlivu záměru na její zachování, které je přirozeně podstatně perspektivnější u ZCHDŽ v přírodě běžných a hojných, než u ZCHDŽ vzácných, vázaných na jedinečné přírodní podmínky. Krom toho je v řadě případů dotčených ZCHDŽ jejich určení, byť řádově, údaj nutně hypotetický, v některých případech i nemožný (mravenci, čmeláci, ptáci). Proto žalovaný upřednostnil v zájmu ochrany dobré víry účastníků řízení zachování napadeného rozhodnutí před jeho zrušením a vrácením věci k doplnění uvedených údajů, neboť toto doplnění by zjevně změnu právního řešení věci nepřineslo.
24. K třetímu žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že nepopírá a nezpochybňuje, že by správní rozhodnutí mělo plnit požadavky ustanovení § 56 odst. 7 a § 5b odst. 3 ZOPK. Žalovaný vnímá potřebu stanovení dostatečně určitého způsobu provádění kontrolní činnosti příslušného orgánu ochrany přírody, současně však způsobu smysluplného, který bude v budoucnu na bázi spolupráce žadatele a orgánu ochrany přírody funkční. Žalovaný při respektování specifik případu stanovil způsob provádění vlastní kontrolní činnosti dostatečně určité a podrobně, adekvátně tomu, jakým způsobem lze podmínky kontrolní činnosti stanovit ve fázi povolení výjimky, jejíž faktický výkon bude, pokud jde o časový plán kontrol, zásadně ovlivněn budoucím harmonogramem výstavby záměru. Smyslem podmínky je zejména určení parametrů povinné součinnosti žadatele při kontrolní činnosti, které byly stanoveny s ohledem na skutečnost, že se jedná o výjimku pro záměr rozsáhlejší liniové stavby, po jejíž ploše se nemůže orgán ochrany přírody libovolně pohybovat. Žalobci nic nebrání v možnostech opatřit si z pozice účastníka tohoto řízení v budoucnu plán kontrolních dnů stavby a žadatelem poskytované informace o využívání výjimky a věnovat se prověřování aktivity orgánu ochrany přírody při provádění kontrolní činnosti tak, jak mu platná legislativa umožňuje.

IV.

Replika a její doplnění

25. Žalobce k vyjádření žalovaného k žalobě podal repliku ze dne 4. 11. 2023, ve které úvodem zrekapituloval skutkový stav a poté u každého z žalobních bodů nejprve shrnul svou žalobní argumentaci, poté vyjádření žalovaného a OZNŘ k danému bodu a nakonec

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

připojil svou reakci, když souhrnně lze říci, že na svých žalobních bodech i přes vyjádření žalovaného a OZNŘ setrval.

26. Žalobce ve vztahu k prvému žalobnímu bodu předně uvedl, že z jeho žaloby vyplývají dvě zásadní skutečnosti, a to (i) prvostupňové rozhodnutí sice uvádí tři konkrétní podklady (*žádost, DÚR* [žalobce v žalobě užil tuto zkratku pro dokumentaci pro vydání územního rozhodnutí – pozn. soudu] a *biologické hodnocení*) a tři doklady obecného charakteru (*odkazy na ÚPD a internetovou stránku ŘSD ČR o intenzitách dopravy*), ale současně není zcela zřejmé, co si lze představit za konkrétní podklady, pokud je prvostupňový orgán označuje jako „podklady řízení“; a (ii) z prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že neuvádí ani žádné konkrétní doklady, že záměr dle § 56 ZOPK představuje nějaký veřejný zájem a ten je převažující či naléhavý, přičemž žalobce tyto chybějící podklady ve své žalobě příkladmo vyjmenovává (jde o 4 studie). Podle žalobce v řízení dle § 56 ZOPK jsou důležité nejen biologické hodnocení, ale i konkrétní podklady, že záměr řeší nějaký nedostatečně plněný veřejný zájem, který je současně převažující či naléhavý nad veřejným zájmem ochrany dotčených druhů živočichů. Podle žalobce prvostupňové rozhodnutí neuvádí jediný konkrétní podklad pro splnění § 56 ZOPK o doložení veřejného zájmu a jeho převaze či naléhavosti. Podle žalobce je argumentace prvostupňového orgánu postavena jen na jeho a žadatelových obecných tvrzeních, že automobilovým provozem přes obec Losiná má nyní docházet k nadlimitním intenzitám hluku, k nadlimitnímu znečištění ovzduší a k velkému počtu nehod se závažnými důsledky, přičemž výstavbou obchvatu má dojít v budoucnu k podlimitním hodnotám a počty nehod a jejich závažnost má být nízká. Tato tvrzení ale nejsou v prvostupňovém rozhodnutí prokázána a žalovaný navzdory předložené námitce o nejasnosti podkladů se tím nezabýval. Žalobce také poukázal na odlišnost své námitky týkající se absence a nejasnosti podkladů od podobné námitky, se kterou neuspěl u zdejšího soudu v rozsudku ze dne 27. 9. 2023, č. j. 77 A 13/2023 – 197 (dále jen „*rozsudek 77 A 13/2023*“). Žalobce nakonec shrnul tuto svou první žalobní námitku, že prvostupňové rozhodnutí neuvádí konkrétní podklady, které jsou stěžejními pro splnění podmínek § 56 ZOPK, a navíc tyto podklady ve spise chybějí, takže orgán ochrany přírody povolil škodlivý zásah dle 56 ZOPK bez potřebných podkladů. Napadené rozhodnutí žalovaného je pak nepřezkoumatelné, neboť žalovaný se nezabýval námitkou, že ve spise nejsou konkrétní podklady o doložení veřejného zájmu a jeho převahy a naléhavosti.
27. Ve vztahu k druhému žalobnímu bodu žalobce nejprve setrval na svém žalobním tvrzení, že orgán ochrany přírody fatálně porušil účel a obsah § 5b odst. 3 písm. a) ZOPK, který byl do ZOPK vložen nově a po zvážení všech hledisek, takže nejde o jakýsi „zbrklý právní rozmar“. Podle žalobce jasný požadavek obsažený v § 5b odst. 3 písm. a) ZOPK nelze ani nahradit tvrzením o dobré víře žadatele ve smyslu § 84 odst. 3 správního řádu, zvláště když správní orgány v daném případě bránily řádné účasti žalobce v předmětném správním řízení. Žalobce odmítl tvrzení žalovaného i OZNŘ, že absence počtu jedinců, resp. odborný odhad tohoto počtu, nemá žádný vliv na obsah a zákonnost rozhodnutí. Stanovování počtu jedinců přitom není pro osoby s odbornou autorizací nijak složité, jak účelově tvrdí OZNŘ, neboť i pro různé „obtížné“ skupiny živočichů existují potřebné metodiky. Žalobce opět poukázal na rozsudek 77 A 13/2023, přičemž označil tento žalobní bod totožný s žalobním bodem č. 3 v daném řízení s tím, že s tímto žalobním bodem byl v uvedeném soudním řízení úspěšný. Žalobce i v případě tohoto žalobního bodu na závěr provedl shrnutí, dle kterého napadená rozhodnutí správních orgánů jsou nezákonná, neboť povolují škodlivý zásah do biotopů 14 ZCHDŽ v rozporu s § 5b odst. 3 písm. a) ZOPK, aniž dokládají počty jedinců všech dotčených druhů/rodů živočichů, takže nelze ve smyslu § 3 správního řádu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

tvrdit, že bylo možné škodlivý zásah povolit a uložit přesně 24 zmírňujících podmínek. Pokud podklady neobsahují počty jedinců dotčených druhů a rodů živočichů a ani způsob, jak byly tyto údaje zjištěny, tak bude nutné, aby OZNŘ zajistila nové přírodovědné průzkumy, které tyto údaje zjistí.

28. Ve vztahu k třetímu žalobnímu bodu žalobce nejprve setrval na svém žalobním tvrzení o pochybení správních orgánů, které povolily škodlivý zásah do 14 biotopů ZCHDŽ, aniž byl stanoven časový a věcný způsob kontrol orgánu ochrany přírody, jak požaduje § 5b odst. 3 písm. d) ZOPK. Podle názoru žalobce zákon jasně uvádí, že rozhodnutí o povolení škodlivého zásahu dle § 56 ZOPK musí obsahovat i nějaký věcný a časový plán, jak bude sám orgán ochrany přírody provádět kontroly plnění obsahu svého rozhodnutí. Žalobce upozornil, že kontrolní dny mají hlavně za cíl kontrolovat stav terénních a stavebních prací samotné silnice a řešit příp. provozně-technicko-organizační problémy na staveništi, nikoliv primárně ve smyslu ZOPK kontrolovat plnění podmínek o povolení škodlivého zásahu, příp. vzniklé problémy. Navíc plán kontrol výstavby silnice bude stanoven až těsně před zahájením samotné výstavby nebo až během ní, takže je časově mimoběžný s účelem § 5b odst. 3 písm. d) ZOPK, který předpokládá již v řízení o výjimce nějaký plán kontrol. Podle názoru žalobce způsob kontrol ve smyslu § 5b odst. 3 písm. d) ZOPK musí být časově sestaven již v řízení o výjimce (např. před umístěním stavby), měl by být časově navázán na měsíce nebo na roční období dle provádění jednotlivých škodlivých zásahů a jednotlivých kompenzačních opatření v území. Z věcného hlediska by měl obsahovat kontrolu stavu v území s důrazem na plnění podmínek povolené výjimky, které budou zřejmé v terénu, tzn. spíše na realizaci zmírňujících a kompenzačních opatření. Podle žalobce z § 85 odst. 1 ZOPK je zřejmé, že orgán ochrany přírody by mohl provádět sám a libovolně kontroly podmínek svého rozhodnutí i bez obsahu podmínky č. 20 uložené žalovaným, a to během platnosti tohoto rozhodnutí. Žalobce se poté i v této otázce dovolával závěrů jiných krajských soudů, konkrétně rozsudku Krajského soudu v Praze ve věci sp. zn. 51 A 108/2020 a Krajského soudu v Brně vysloveného v rozsudku ve věci sp. zn. 31 A 72/2019. Dále se vymezil proti posouzení podobné námitky v rozsudku 77 A 13/2023, v němž zdejší soud žalobci nepřisvědčil ve shodně formulované žalobní námitce. Žalobce i v případě třetího žalobního bodu připojil shrnutí, dle kterého nezákonnost napadeného rozhodnutí i prvostupňového rozhodnutí je dána rozparem s § 5b odst. 3 písm. d) ZOPK, neboť ani po doplnění podmínky č. 20 se nejedná o správný způsob kontroly orgánu ochrany přírody z důvodu absence věcného a časového kontrolního plánu tak, aby žalobce už z obsahu rozhodnutí orgánu ochrany přírody věděl (i) základní časové údaje, kdy např. by ke kontrolám mělo docházet, a (ii) základní věcné údaje, na jaké podmínky povolené výjimky budou kontroly navázané, tj. třeba po realizaci jakého kompenzačního opatření, aby tento plán mohl již v řízení o povolení výjimky připomínkovat.
29. Závěrem své repliky žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Praze vydaný ve věci sp. zn. 54 A 14/2019, ve kterém krajský soud zrušil rozhodnutí žalovaného, který nezrušil přezkoumávané prvostupňové rozhodnutí, ačkoli zjistil jeho vady.
30. Podáním ze dne 5. 1. 2024 žalobce soudu předložil doplnění repliky. Úvodem poukázal na to, že dne 15. 12. 2023 obdržel od Krajského soudu v Brně rozsudek ze dne 5. 12. 2023, č. j. 31 A 68/2022 – 172 o zrušení rozhodnutí žalovaného a orgánu ochrany přírody o povolení škodlivého zásahu do biotopů 13 ZCHDŽ záměrem „Východní obchvat Žebětína I. etapa“, přičemž 2 body této žaloby žalobce ze dne 30. 5. 2022 jsou totožné se 2 body předmětné žaloby ze dne 20. 3. 2023, a to (i) namítaná absence doložitelných podkladů ve spise a

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

způsobu jejich použití a (ii) absence správného stanovení způsobu kontrol plnění rozhodnutí. Žalobce poté provedl obšírné srovnání žalobních bodů v jednotlivých dvou žalobách a na to navázal citacemi z odkazovaného rozsudku Krajského soudu v Brně.

31. K prvému z odkazovaných žalobních bodů žalobce shrnul, že obsah tohoto bodu předmětné žaloby proti povolení zásahu trasou obchvatu obce Losiná je totožný s obsahem bodu č. 3 žaloby proti povolení zásahu trasou obchvatu Žebětína, neboť v obou případech se rozhodovalo bez konkrétních odborných podkladů, které by dokládaly nedostatečně naplněné veřejné zájmy bezpečnostního a zdravotního charakteru a jejich převahu či naléhavost. V obou případech se sice na jedné straně ve spise nachází biologické hodnocení, které popisuje vlivy záměru na veřejný zájem ochrany dotčených cenných jedinců živočichů, nicméně na druhé straně chybějí odpovídající konkrétní podklady o doložení současného špatného stavu v území a jeho zlepšení po výstavbě záměru, a to o stavu a prognózách dopravních intenzit, o nehodovosti, o hlukové situaci a o znečištění ovzduší. Prvostupňový orgán sice na str. 8 svého rozhodnutí tvrdí, že tato hlediska a jejich zlepšení představují veřejný zájem a jeho převahu a naléhavost, nicméně toto tvrzení není ničím konkrétním doloženo, takže jde o spekulace.
32. K druhému z odkazovaných žalobních bodů žalobce shrnul, že obsah tohoto žalobního bodu o nesprávném způsobu kontrol dle § 5b odst. 3 písm. d) ZOPK v rámci zásahu obchvatu obce Losiná je totožný s obsahem třetí části bodu č. 1 žaloby žalobce proti povolení zásahu trasou obchvatu Žebětína, neboť v obou případech byl způsob kontrol uložen nedostatečně. Navíc byly použity nelogické argumenty, že k jeho upřesnění dojde po sestavení harmonogramu kontrolních dní žadatelem či zhotovitelem stavby, aby byl přesný na „konkrétní dny“.

V.

Osoba zúčastněná na řízení

33. Soud učinil dne 3. 5. 2023 výzvu potenciálním osobám zúčastněným na řízení ve smyslu § 34 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a to adresně účastníkům správního řízení uvedeným v napadeném rozhodnutí. Žalobce žádnou osobu zúčastněnou na řízení neoznačil a ze správního spisu pak žádná další potenciální osoba zúčastněná na řízení nevyplývala. Ve stanovené lhůtě soudu písemně oznámil svůj zájem účastnit se předmětného řízení jako osoba zúčastněná na řízení pouze žadatel o předmětnou výjimku (soudem v tomto rozsudku též označovaný jako OZNŘ). OZNŘ se ve věci samé písemně vyjádřila podáním ze dne 10. 8. 2023 a poté podáním ze dne 4. 4. 2024.
34. OZNŘ ve svém prvním vyjádření nejprve konstatovala, že podanou žalobu považuje za nedůvodnou a napadené rozhodnutí za věcně správné a souladné s právními předpisy. Uvedla, že zastává shodný názor se žalovaným, a to že podaná žaloba nepředstavuje žádný faktický a konkrétní zásah do sféry hmotných práv žalobce, když je postavena toliko na obecných tvrzeních. Žalobce netvrdí, jakým konkrétním způsobem byl napadeným rozhodnutím zkrácen na svých právech, když nekonstatuje žádný konkrétní faktický zásah do sféry svých hmotných práv (resp. zprostředkovaně do sféry ochrany přírody a krajiny). OZNŘ souhlasí s žalovaným rovněž v tom, že i pokud by aktivní legitimace žalobce byla postavena na jisto, nebyla by žaloba důvodnou. Žalobce v zásadě obecně poukazuje na skutečnosti, na jejichž základě byla v minulosti u jiných stavebních projektů jím napadaná rozhodnutí zrušena, avšak bez vazby na konkrétní věc a dotčení chráněných zájmů. Přitom

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

ale samotný skutkový stav zjištěný správními orgány a konkrétní právní závěry žalobce nezpochybňuje.

35. Podle OZNŘ ani pokud by napadené rozhodnutí mělo žalobcem tvrzené vady, na obsahu rozhodnutí ve věci samé by to ničeho nezměnilo. Námitka údajné absence řádného vymezení podkladů, ze kterých napadené rozhodnutí vycházelo, je zcela irrelevantní. Podstatné je, že z obsahu rozhodnutí je zřejmé, na základě čeho a jakým způsobem správní orgán ve věci rozhodl. Pokud jde o absenci výčtu četnosti dotčených druhů, pak žalovaný v napadeném rozhodnutí spolehlivě vysvětlil, proč nemá tato údajná vada vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, když bližší určení četnosti druhů by v daném případě nepřineslo jiné právní řešení. V dané věci se jednalo o druhy v přírodě běžné a hojné, přičemž u většiny z nich by příslušný údaj byl čistě hypotetický, resp. v řadě z nich i nemožný. Z obsahu obou napadených správních rozhodnutí je zjevné, že správní orgány se touto otázkou zabývaly, např. z hlediska posouzení, (i) zda stavbou dotčené území svým charakterem představuje jedinečný a svou lokalitou zásadní biotop, jehož ztráta by vedla k vymizení či oslabení místních populací posuzovaných ZCHDŽ, (ii) jaké případné ohrožení lokálních populací jednotlivých druhů by daný stavební záměr mohl způsobit, či (iii) jakým způsobem může být tomuto ohrožení zabráněno (vybudování plazníků, vznik nových sekundárních osluněných biotopů na svazích tělesa komunikace, apod.). Přitom správní orgány dospěly k závěru, že žádné skutečnosti, které by měly svědčit o negativním vlivu chybějících údajů o početnosti dotčených populací ZCHDŽ na vlastní řešení věci nebyly zjištěny, a ani žalobce samotný žádné takové skutečnosti neuvádí. To odpovídá ostatně i smyslu a účelu příslušného zákonného ustanovení, když informace o počtu jedinců má sloužit k posouzení možných negativních vlivů stavební činnosti na jejich populace, což však správní orgány provedly. Žalobcem požadované nové průzkumy by oproti průzkumům původním žádné nové závěry o počtu jedinců jednotlivých druhů nepřinesly. Žalobce rovněž ani neuvádí, že by byla zásadně ohrožena populace některého z druhů vymezených v napadeném rozhodnutí. Stejně tak způsobu vymezení kontrol, které bude orgán ochrany přírody provádět, v napadeném rozhodnutí nelze ničeho vytknout, když toto vymezení je dostatečně určité, srozumitelné a logické. Skutečnost, že v napadeném rozhodnutí není uveden časový plán kontrol, nemůže mít vliv na zákonnost daného řízení, a ani by to v daném případě nebylo žádoucí, když dosud není znám harmonogram výstavby záměru. OZNŘ poukázala na to, že na začátku tohoto soudního řízení oslovila žalobce a navrhla mu možnost dohody, kdy by např. byla ochotna jednat se žalobcem o možnostech účasti žalobce na kontrolních dnech stavby či jiné jeho ingerenci do přípravy dané stavby, ovšem žalobce nebyl schopen blíže vymezit své požadavky a toliko požadoval po OZNŘ vyčkat se stavební činností do rozhodnutí soudu ve věci samé a v případě zrušení napadeného rozhodnutí nechat provést nové průzkumy. Dle OZNŘ i údajná absence vymezení veřejného zájmu daného stavebního záměru je námitkou zcela formalistickou a absurdní, když právně této problematice se žalovaný věnuje poměrně podrobně na straně 6 napadeného rozhodnutí. Podle OZNŘ i pokud by snad soud nějaké vady řízení shledal, je třeba ve shodě s názorem žalovaného upřednostnit ve smyslu § 84 odst. 3 správního řádu dobrou víru žadatele (OZNŘ), když z hlediska proporcionality je tento právní zájem intenzivnější, než zájem žalobce v dané věci, který netvrdí, jakým způsobem je napadeným rozhodnutím zasaženo do práva na ochranu přírody a krajiny.
36. Vyjádřením ze dne 4. 4. 2024 OZNŘ reagovala na repliku a její doplnění předložené žalobcem. OZNŘ předně odmítla tvrzení, že nebylo zřejmé, jaké konkrétní podklady pro vydání rozhodnutí byly použity nebo že by tyto podklady nebyly dostatečné. K namítané

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

absenci odborných studií OZNŘ zdůraznila, že přímo tyto podklady zákon pro ověření veřejného zájmu daného záměru nevyžaduje. OZNŘ připomněla, že ve vztahu k předmětné stavbě je vydáno územní rozhodnutí, přičemž součástí dokumentace pro toto územní rozhodnutí byly mimo jiné přílohy (i) dopravní model, (ii) hluková studie, a (iii) rozptylová studie. Tam se konstatuje, že stavba uleví souběžným trasám přes obec i v blízké okolní síti, což bude mít pozitivní vliv na rychlost i plynulost dopravního proudu, potažmo i na bezpečnost dopravy. Primárním cílem hlukové studie je posouzení nově navržené stavby z hlediska emisí hluku z dopravy a návrh protihlukových opatření, která ochrání zástavbu od nadměrné zátěže hlukem. Jako podklad pro hlukovou studii slouží měření stávajícího hluku z dopravy na komunikaci I/20 v konkrétních bodech, které jsou v blízkosti stávající silnice i budoucího obchvatu. Realizovanou stavbou dochází k převedení intenzity dopravy ze stávajícího průtahu na obchvat. Hlukové limity pro novou stavbu (obchvat) jsou přitom přísnější, než hlukové limity pro stávající stavbu (průtah), což bude mít pozitivní dopad na hlukovou situaci v obci Losiná a v jejím okolí. Rozptylová studie se kromě jiného zabývá porovnáním produkce emisí na stávající komunikaci I/20 při průtahu Losinou a plánovaném obchvatu Losiné včetně vlivu na přilehlé trvale obydlené lokality. Na základě toho je možné argumentovat zlepšením kvality ovzduší v obci Losiná po realizaci obchvatu. Veškerá tato dokumentace byla součástí podkladů pro vydání územního rozhodnutí, přičemž dokládá, proč je tato stavba konkrétně přínosná, a tím pádem proč je fakticky veřejně prospěšná. Uvedená dokumentace pro vydání územního rozhodnutí (DÚR), včetně jejích jednotlivých příloh (shora popsán studie), byla taktéž jedním z podkladů pro vydání napadeného rozhodnutí, což ostatně vyplývá i ze samotné podané správní žaloby, kde žalobce uvádí soupis jednotlivých ve spise se nacházejících podkladů. OZNŘ dále odkázala na skutečnost, že k danému stavebnímu záměru byla provedena EIA, která předcházela jak napadenému rozhodnutí, tak i územnímu řízení, přičemž dokumenty k ní jsou veřejně přístupné v informačním systému EIA na portálech CENIA. V nich je obsaženo např. Hodnocení zdravotních rizik, které hodnotí hlukovou situaci, nebo Studii vlivu na veřejné zdraví. Oba citované dokumenty docházejí k závěru, že „v současné době je pro obyvatele obce Losiná doprava významným zdrojem rizika nepříznivých zdravotních účinků hluku. Realizace navrženého obchvatu I/20 Losiná ovlivní tuto situaci příznivě především v částech města podél stávající komunikace.“ Opět se jedná o veřejně dostupné podklady, které dokládají veřejný zájem na realizaci dané stavby. Za takovéto podklady lze považovat i správními orgány v napadených rozhodnutích výslovně citované výpisy z databáze NDOP ČR či internetové stránky OZNŘ o sčítání dopravních intenzit za rok 2010 a 2016. OZNŘ vyjádřila přesvědčení, že oba správní orgány učinily velmi pečlivý úsudek o převaze veřejného zájmu na realizaci obchvatu Losiné nad dalšími zájmy chráněnými zákonem a tento svůj úsudek smyslně vysvětlily v napadených rozhodnutích. Správní orgány rovněž akcentovaly skutečnosti jim známé z vlastní úřední činnosti ohledně silnice I/20, která vede v současné době středem obce Losiná, jakož i to, že nepříznivá dopravní situace v daném regionu je dlouhodobě známou skutečností (notorietou). Ohledně potřeby vybudování obchvatu obce Losiná přitom panuje široký konsensus. Nadto, správní orgán měl k dispozici jako součást spisu i podklady pro vydání územního rozhodnutí včetně shora citovaných důkazů, a tedy přínos dané stavby a veřejný zájem na její realizaci jednoznačně a nezpochybnitelně vyplývá z podkladů pro vydání napadených rozhodnutí.

37. K námitce absence určení počtu jedinců dotčených škodlivým zásahem OZNŘ předně namítla, že je znatelná přepjatá formalističnost argumentů žalobce. Žalobce se nesoustředí na dopad předmětného zásahu do populace jednotlivých ZCHDŽ a na odpovídající

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

formulaci adekvátních podmínek pro jejich ochranu, avšak čistě na formalistické tvrzení o neuvedení numerického vyjádření jejich počtu. OZNŘ opakovaně připomněla, že na území dotčeném stavebním záměrem je většina živočichů obecnými, běžnými a hojně se vyskytujícími druhy a jejich skutečné počty je nereálné určit. Navíc jejich jednotlivé kolonie mohou meziročně vznikat a zanikat a v době výstavby mohou být opět jejich počty odlišné. Správní orgány provedly racionální vyhodnocení významu četnosti stávající populace dotčených ZCHDŽ z hlediska vlivů záměru na její zachování, když u každého jednotlivého druhu živočicha byla slovně popsána hojnost jeho výskytu v dané lokalitě a také provedena úvaha, zda dotčenou stavbou zabírané území představuje svým charakterem pro tohoto živočicha jedinečný a lokalizací zásadní biotop, jehož ztráta by vedla k významnému oslabení místní populace. OZNŘ poukázala na to, že mezi podklady pro rozhodnutí byly mj. (i) migrační průzkum (červen 2017), (ii) vliv na krajinný ráz (leden 2020), (iii) biologické hodnocení (září 2019) a (iv) přírodovědný průzkum a hodnocení (červen 2017). Podle OZNŘ na základě informací uvedených v přírodovědném průzkumu a hodnocení si správní orgány při svém rozhodování učinily řádný úsudek ohledně velikosti dotčených populací a významu vlivu záměru na jejich zachování. Nevyjádření počtu konkrétních druhů živočichů numerickým způsobem pak nemá na zákonnost napadeného rozhodnutí žádný vliv, neboť správní orgány pracovaly se znalostí ohledně stavu a početnosti populací dotčených druhů.

38. Závěrem svého vyjádření OZNŘ na podporu své argumentace odkázala na rozsudky zdejšího soudu ve věci sp. zn. 57 A 65/2022, 55 A 36/2022 a 57 A 85/2022, z nichž citovala závěry, které považovala za příléhavé i pro nyní posuzovaný případ, a to z důvodu skutkové a právní shody.

VI.

Průběh řízení

39. Soud se v rámci splnění podmínek řízení zabýval otázkou včasnosti předmětné žaloby směřující proti napadenému rozhodnutí, tedy zda žaloba byla podána v zákonné lhůtě dvou měsíců od oznámení doručení písemného vyhotovení napadeného rozhodnutí (srov. § 72 odst. 1 s. ř. s.). Žalobci bylo napadené rozhodnutí doručeno dne 30. 1. 2023, přičemž žalobce podal svou žalobu dne 20. 3. 2023, tudíž včas.
40. Soud se dále zabýval otázkou aktivní procesní legitimace žalobce. Předně je třeba uvést, že účastenství žalobce v předmětném správním řízení bylo postaveno najisto rozsudkem 57 A 102/2021 (potvrzeným výše zmíněným rozsudkem Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 2 As 235/2022), když bylo dáno podle § 27 odst. 3 správního řádu ve spojení s § 70 odst. 3 ZOPK. Jednalo se totiž o řízení vedené podle ZOPK, při němž mohly být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny chráněné podle tohoto zákona, a zároveň se v případě žalobce jedná o pobočný spolek s vlastní právní subjektivitou spolku Děti země, jehož hlavním posláním podle stanov je ochrana přírody a krajiny a životního prostředí. Žalobce současně tvrdil, že napadeným rozhodnutím byl zkrácen na svých hmotných právech porušením předpisů chránících životní prostředí. Samotný žalobce pak v žalobě odvíjel svou žalobní legitimaci od § 65 odst. 2 s. ř. s.
41. Otázkou aktivní procesní legitimace spolku k podání správní žaloby směřující proti rozhodnutí ve věci udělení výjimky dle § 56 ZOPK se Nejvyšší správní soud podrobně zabýval v rozsudku ze dne 31. 1. 2019, č. j. 2 As 250/2018 – 68, kde nejprve shrnul judikaturní vývoj a poté konstatoval, že je třeba se nejprve zabývat otázkou, *zda daný spolek*

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

mohl být dotčen na svých subjektivních právech (a tím mít aktivní legitimaci k podání správní žaloby proti rozhodnutí žalovaného dle § 65 odst. 1 s. ř. s.), a pokud by tomu tak nebylo, tak posoudit, zda se jedná o spolek dle § 70 odst. 2, resp. 3 ZOPK, což by mu umožnilo vznášet alespoň námitky procesněprávního charakteru dle § 65 odst. 2 s. ř. s., a to za splnění podmínky, že byl účastníkem předcházejícího správního řízení. Při aktivní legitimaci spolku dle § 65 odst. 2 s. ř. s. je správní orgán povinen věcně vypořádat pouze námitky týkající se zájmů, které spolek ve správním řízení hájí (srov. zejména body [13] až [18] a [47] odkazovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 2 As 250/2018).

42. Soud měl za prokázané, že u žalobce byla dána aktivní procesní legitimace dle § 65 odst. 2 s. ř. s., neboť se jedná o spolek ve smyslu § 70 odst. 3 ZOPK, který byl účastníkem předmětného správního řízení (byť se tak fakticky stalo až v odvolacím řízení poté, co žalobce uspěl se svou žalobou namířenou proti původnímu rozhodnutí žalovaného o zamítnutí odvolání pro nepřipustnost, jak je patrné z již odkazovaného rozsudku 57 A 102/2021). V tomto ohledu soud nepřisvědčil námitkám žalovaného a OZNŘ, že žalobci by v posuzovaném případě neměla být přiznána aktivní žalobní legitimace z důvodu, že tento netvrdil žádný konkrétní zásah ve sféře svých hmotných práv, resp. dotčení na svých hmotných právech, neboť to v případě žalobní legitimace podle § 65 odst. 2 s. ř. s. není podmínkou. Uvedené plyne z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002 – 42, v němž byla provedena detailní analýza žalobních legitimací dle § 65 odst. 1 a 2 s. ř. s., přičemž bylo konstatováno následující: „Rozdíl mezi žalobní legitimací podle obou analyzovaných odstavců spočívá tedy především v tom, že podle prvního odstavce může žalovat ten, jehož právní sféry se napadené rozhodnutí dotýká, zatímco podle odstavce druhého je oprávněn podat žalobu ten, kdo ve své právní sféře není rozhodnutím dotčen a kdo v tomto řízení uplatňoval určitý zákonem chráněný zájem (např. na ochraně přírody a krajiny).“.
43. Na druhou stranu soud nesouhlasil s žalobcem, že by v předmětném řízení byl oprávněn namítat porušení hmotných práv, neboť k tomu by bylo nutné, aby mu byla v řízení přiznána žalobní legitimace dle § 65 odst. 1 s. ř. s. (jak již bylo uvedeno výše, tuto žalobní legitimaci žalobce dokonce ani netvrdil). Podle názoru soudu se žalobcem odkazovaná judikatura Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, vycházející z Aarhuské úmluvy, týká právě případů, kdy i u spolků může být dána aktivní žalobní legitimace podle § 65 odst. 1 s. ř. s. V tomto ohledu soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2015, č. j. 1 As 13/2015 – 295, v němž Nejvyšší správní soud považoval za nezbytné posoudit: „[...] zda, ve smyslu čl. 2 odst. 5 a čl. 9 odst. 2 písm. a) Aarhuské úmluvy, má stěžovatel na daném případě dostatečný zájem, tedy zda došlo k zásahu do jeho sféry a jeho hmotných práv, což je předpokladem pro aplikaci § 65 odst. 1 s. ř. s.“ (srov. bod [76] cit. rozsudku). Uvedené potvrzuje i recentní rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2024, č. j. 9 As 279/2023 – 45, kde se v bodě [23] mj. podává následující: „Nicméně ekologické spolky mohou správní rozhodnutí následně napadnout žalobou u správního soudu, a to podle § 65 odst. 1 s. ř. s., tedy bez povinnosti být předtím účastníkem správního řízení. Jak uvedl NSS v bodě 16 rozsudku ze dne 31. 1. 2019, č. j. 2 As 250/2018-68, spolek je oprávněn svou aktivní legitimaci odvozovat z § 65 odst. 1 s. ř. s., pokud tvrdí, že mu náleží subjektivní práva, která jsou daným zásahem dotčena.“. Současně ale Nejvyšší správní soud v bodě [26] posledně citovaného rozsudku upozornil, že dle judikatury Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu platí: „Možnost spolku bránit právo na příznivé životní prostředí není samozřejmě bezbřehá. Ústavní soud již v citovaném nálezu sp. zn. I. ÚS 59/14 konstatoval, že „... aktivní legitimace spolků, které byly založeny za účelem ochrany přírody a krajiny, nemůže být bez

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

hranic.“ Zásadní je tedy právě dotčenost členů spolku. Krom toho, jak uvedl NSS např. v rozsudku č. j. 1 As 13/2015 - 295, „hranicí je již zmíněný lokální prvek, resp. možná dotčenost na hmotných právech. Pokud by tento závěr nebyl správný, bylo by hypoteticky možné přiznat aktivní legitimaci ke vznášení věcných námitek každému spolku, který má předmět činnosti stanoven bez dalšího jako ochranu přírody a krajiny či životního prostředí. V takovém případě by byl teoreticky jakýkoli spolek s uvedeným předmětem činnosti oprávněn vznášet věcné námitky proti příslušnému záměru bez ohledu, zda může být reálně dotčen na hmotných právech, tedy i spolek se sídlem mimo Českou republiku či na jiném kontinentě. Smyslem vnitrostátní právní úpravy i interpretačního vodítka v podobě Aarhuské úmluvy je poskytnutí soudní ochrany dotčeným osobám, nikoli však neomezeně. Proto není možné paušalizovat presumpci dotčenosti ve hmotných právech spolků u všech záměrů, nýbrž je nutné vždy posuzovat každý případ individuálně.“ V navazujícím bodě [27] citovaného rozsudku Nejvyšší správní soud rovněž připomněl, že v rozsudku ze dne 26. 4. 2017, č. j. 3 As 126/2016 – 38 konstatoval, že „je zároveň třeba posoudit, zda spolek neuplatňuje svá práva šikanózně, s cílem jejich zneužívání.“

44. Jak vyplývá z obsahu předmětné žaloby, žalobce zmínil dotčení své právní sféry ve zcela obecné rovině, aniž by v tomto ohledu tvrdil cokoli konkrétního. Žalobce rovněž netvrdil žádný vztah k předmětné lokalitě, přičemž ani v řízení žádný takový vztah nevyšel nijak najevo. Podle názoru soudu se v případě řízení o výjimce dle § 56 ZOPK týkající se 14 ZCHDŽ na poměrně malé části území v Plzeňském kraji, kde má být realizován obchvat obce Losiná, přičemž všechny dotčené ZCHDŽ jsou druhy v krajině běžnými a hojně se vyskytujícími (jak konstatovaly správní orgány a žalobce toto nikterak nesporeoval), nejedná o takový výjimečný případ, kdy by byly řešeny otázky nadmístního významu zasahujícího i do právní sféry žalobce, jakožto pobočného spolku se sídlem v Brně a s obecnou působností v oblasti ochrany životního prostředí, resp. přírody a krajiny. Žalobce např. netvrdil, že by některý z dotčených ZCHDŽ byl předmětným stavebním záměrem ohrožen to té míry, že by hrozil jeho výrazný úbytek na území České republiky, v čemž by si soud, hypoteticky, dokázal představit zásah do právní sféry žalobce, jakožto ekologického spolku s celostátní působností. Soud proto v daném konkrétním případě neměl za prokázané, že by žalobce disponoval žalobní legitimací dle § 65 odst. 1 s. ř. s..
45. Jakkoli žalobce byl v posuzovaném případě oprávněn, z titulu své aktivní žalobní legitimace dle § 65 odst. 2 s. ř. s., uplatňovat pouze námitky procesněprávního charakteru, soud byl povinen, v mezích přípustných žalobních bodů, přezkoumat i hmotněprávní podmínky napadeného rozhodnutí a žalobcem namítaný rozpor s hmotněprávní úpravou, neboť „bylo by absurdní, aby mohl žalobce napadat nepřezkoumatelnost rozhodnutí, neboť jde o porušení procesního práva, ale nikoliv již věcnou správnost daného odůvodnění“ (srov. komentář prof. Kühna a kol. k § 65 s. ř. s., ASPI ID: KO150_2002CZ, resp. tak odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 7 As 144/2012 – 53).
46. Nutno doplnit, že dle názoru Nejvyššího správního soudu: „Otázku aktivní procesní legitimace návrhatele jako podmínku přípustnosti návrhu nelze směřovat s otázkou aktivní věcné legitimace návrhu, tedy s otázkou jeho důvodnosti. Přípustný je ten návrh, který obsahuje zákonem stanovená (tedy mj. myslitelná a logicky konsekventní) tvrzení; není však nutné, aby tato tvrzení byla pravdivá. Pravdivost tvrzení je však naopak zásadní pro posouzení důvodnosti návrhu – to se však již zkoumá v řízení ve věci samé, nikoli při posuzování přípustnosti.“ (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2019, č. j. 2 As 187/2017 – 264, bod [33], resp. tam odkazované usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009 – 120, bod [42]).

47. Pasivní legitimace žalovaného byla rovněž dána, neboť žalovaný byl odvolacím orgánem, který vydal napadené rozhodnutí.
48. Žalobce svou žalobu podal po vyčerpání řádných opravných prostředků, když prvostupňové rozhodnutí napadl odvoláním, o němž žalovaný meritorně rozhodl napadeným rozhodnutím, proti kterému nebylo odvolání přípustné. Soud rovněž konstatuje, že žaloba obsahovala všechny požadované formální náležitosti. Soud proto mohl přistoupit k věcnému přezkoumání žaloby.
49. V posuzovaném případě soud rozhodoval bez nařízení jednání ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. Předně je třeba uvést, že žalovaný s rozhodnutím bez jednání vyslovil souhlas (ve vyjádření k žalobě) a žalobce ve stanovené lhůtě s takovým postupem soudu nevyjádřil svůj nesouhlas, ač byl soudem v daném ohledu řádně poučen (výzvou a poučením zaslaným žalobci dne 31. 3. 2023). Soud neshledal potřebu konat jednání ani z důvodu provádění dokazování, neboť žádnou z listin, které žalobce a OZNŘ přiložili ke svým písemným podáním, soud nepovažoval za potřebnou pro posouzení důvodnosti žaloby. Jak bude podrobněji vysvětleno níže v tomto rozsudku, soud měl skutkový stav věci za dostatečně zjištěný s ohledem na žalobní tvrzení, dále skutečnosti mezi účastníky nesporné a obsah předloženého správního spisu.
50. Soud na tomto místě poukazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které *navrhne-li účastník v řízení o žalobě provedení důkazů před správním soudem podle § 71 odst. 1 písm. e) s. ř. s., nelze takový návrh považovat za nesouhlas s rozhodnutím bez jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s.. Návrh na provedení důkazů a nesouhlas s rozhodnutím bez jednání je totiž třeba posuzovat každé z nich samostatně, neboť má odlišný smysl a účel a nelze říci, že by jedno bylo podmínkou či předpokladem pro druhé. Úvahu o (ne)provedení důkazů tedy soud činí samostatně a nezávisle na otázce, zda bude rozhodovat s jednáním ve věci samé či bez jeho konání.* (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 2. 2016, č. j. 7 As 93/2014 – 48, body [12] a [23] nebo rozsudek ze dne 15. 2. 2024, č. j. 8 As 224/2023 – 64, bod [51]).
51. Soud posoudil veškeré listiny, které žalobce a OZNŘ navrhli k důkazu, jako nadbytečné pro posouzení důvodnosti předmětné žaloby, a to zejména z následujících důvodů: (i) listiny doložené v přílohách č. 2, 4, 6 až 8 žaloby byly součástí správního spisu; (ii) listiny doložené v přílohách č. 9 až 16 žaloby a dále přílohy č. 1 a 2 k doplnění repliky byly rozhodnutími správních orgánů, která se týkala jiných správních řízení vedených ohledně jiných stavebních záměrů; (iii) listina v příloze č. 3 žaloby (oznámení žalobce o účasti v řízení) byla irelevantní, neboť se týkala účastenství žalobce v předmětném správním řízení, které bylo vyřešeno rozsudkem 57 A 102/2021; (iv) listina v příloze č. 5 žaloby (rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 16. 6. 2022, kterým bylo potvrzeno územní rozhodnutí týkající se předmětné stavby) byla irelevantní, neboť územní řízení nebylo předmětem nyní projednávané věci o výjimce dle ZOPK, přičemž žalobce ani netvrdil, jak by se územní řízení mohlo projevit v otázce zákonnosti napadeného rozhodnutí; (v) v příloze č. 1 repliky a příloze č. 3 doplnění repliky byla soudní podání v jiných soudních řízeních, která soud k důkazu zpravidla neprovádí; (vi) přílohy k druhému vyjádření OZNŘ obsahovaly odborné studie a průzkumy, které byly součástí dokumentace pro vydání územního rozhodnutí, kterou měly správní orgány k dispozici pro své rozhodnutí (skutečnost mezi účastníky řízení nesporná). V dalším soud odkazuje na níže uvedené meritorní posouzení důvodnosti žaloby.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

VII.

Posouzení věci soudem

52. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. soud vycházel při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti, tj. vad ve smyslu § 76 odst. 2 s. ř. s. a dále vad, které by bránily přezkoumání napadeného rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 – 84). Soud žádné takové vady neshledal.
53. Po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu soud dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.
54. Nad rámec skutkového vymezení věci v úvodu tohoto rozsudku soud učinil ze správního spisu a rovněž ze skutečností mezi účastníky řízení nesporných následující zjištění, z nichž vyšel ve svém posouzení předmětné věci.
55. Dne 19. 6. 2020 podal žadatel (OZNŘ) žádost o povolení výjimky dle § 56 odst. 1 ZOPK ze zákazů stanovených v § 50 odst. 1 a 2 ZOPK k ochraně zvláště chráněných druhů živočichů (ZCHDŽ) pro realizaci předmětné stavby a její následný provoz (žádost byla datována 16. 6. 2020). V žádosti odkázal na přírodovědecký průzkum včetně biologického hodnocení, který byl součástí projektové dokumentace pro územní rozhodnutí. Přitom označil 1 kriticky ohrožený druh (Netopýr velký), 7 silně ohrožených druhů a 10 ohrožených druhů. Ohledně rozsahu rušivé činnosti, lokality, termínu prací a seznamu vlastníků dotčených pozemků žadatel odkázal na projektovou dokumentaci, jejíž jednotlivé části měly být přílohou předmětné žádosti, stejně jako odkazovaný přírodovědecký průzkum a plná moc. Soud na tomto místě poznamenává, že z žadatelem odkazovaných příloh byla součástí jemu předloženého správního spisu pouze kopie plné moci.
56. Dne 23. 7. 2020 žadatel předmětnou žádost doplnil o zhodnocení veřejného zájmu ochrany ZCHDŽ a dalších veřejných zájmů pro předmětný stavební záměr. V úvodu žadatel uvedl, že předmětný stavební záměr vychází z projekční přípravy z počátku 90. let minulého století, kdy bylo zkoumáno množství variant z různých pohledů, přičemž z hlediska ochrany přírody bylo zásadní vyhodnocení vlivů na životní prostředí s označením „*Silnice I/20, úsek D5 – Seč*“ (Ing. Michaela Vrdlovcová, 1998) a vydané souhlasné stanovisko Ministerstva životního prostředí ze dne 18. 8. 1998, kde byla potvrzena varianta obchvatu na východní straně obce. Tato varianta byla následně prověřena také oznámením záměru „*I/20 Losiná obchvat*“ (Ing. Kateřina Hladká, Ph.D., 2017), kde byla potvrzena trasa záměru a vyhodnocen vliv záměru z hlediska aktuálně platné legislativy. Dále poukázal na to, že trasa záměru je obsažena v územně plánovací dokumentaci, a to jak v Zásadách územního rozvoje Plzeňského kraje jako veřejně prospěšná stavba SD 20/07, tak v územních plánech obcí Losiná, Nezabavětice a Starý Plzenec. Konstatoval, že trasa obchvatu, která je navrhována v dokumentaci pro územní rozhodnutí, přináší z hlediska občanů obce Losiná benefity ve zlepšení ochrany veřejného zdraví, a to snížení hlukové zátěže a zlepšení rozptylové situace, přičemž bylo odkázáno na části projektové dokumentace F.3 Hlukové studie a F.4 Rozptylová studie (obojí SUDOP Praha a.s., 2019). Dále poukázal na přínos

z hlediska veřejné bezpečnosti v podobě zklidnění dopravy na průtahu obcí Losiná a s ohledem na očekávaný pokles dopravy na průtahu obce i větší bezpečnost provozu především u chodců. Dále zmínil předpoklad zlepšení pohody bydlení zmírněním obtěžování hlukem a exhalacemi. Z hlediska širšího území byly přínosy spatřovány ve zlepšení dopravní obslužnosti směrem ke krajské metropoli a dálnice D5, dále zkrácení jízdní doby, očekávaná větší bezpečnost provozu (zmenšení dopravních nehod na kapacitní dělené čtyřpruhové komunikaci). Žadatel v neposlední řadě poukázal na to, že jsou navrhována kompenzační opatření pro zmírnění vlivu stavby na ZCHDŽ, která jsou popsána v závěrech biologického hodnocení a byla převzata do projektové dokumentace. Žadatel vyjádřil přesvědčení, že očekávaný negativní vliv na jednotlivé ZCHDŽ bude při navržených kompenzačních opatřeních minimální a dále že není jiná varianta vedení záměru reálná ani vhodnější.

57. Dne 18. 8. 2020 prvostupňový orgán informoval tehdejší účastníky řízení o ukončení dokazování a možnosti seznámení s podklady rozhodnutí. Prvostupňový orgán v dané době nepovažoval žalobce za účastníka řízení.
58. Dne 15. 9. 2020 prvostupňový orgán zaslal žalobci (v odpovědi na žádost žalobce o poskytnutí informace v podobě žádosti a biologického průzkumu pro předmětné správní řízení) jednak předmětnou žádost žadatele ze dne 16. 6. 2020, jednak dokument „*Hodnocení podle § 67 zákona 114/1992 Sb., I/20 Losiná, obchvat, Spolek Ametyst září 2019*“ vyhotovený dne 29. 1. 2020 (dále jen „*biologické hodnocení (Ametyst 2019)*“). Uvedené biologické hodnocení bylo součástí soudu předloženého správního spisu.
59. Dne 22. 9. 2020 vydal prvostupňový orgán prvostupňové rozhodnutí, které nebylo žalobci doručováno. Dne 8. 4. 2021 podal žalobce jako opominutý účastník řízení odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, které následně doplnil dne 27. 4. 2021.
60. Jak již soud uvedl v úvodu tohoto rozsudku, soud rozsudkem 57 A 102/2021 shledal nezákonným postup žalovaného, který zamítl odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí jako nepřipustné. Žalovaný po skončení uvedeného soudního řízení, vázán právním názorem soudu, přistoupil k úkonům vedoucím k meritornímu projednání odvolání žalobce (žalovaný vrátil spis prvostupňovému orgánu k přijetí dalších opatření dne 10. 10. 2022).
61. Rozhodnutím ze dne 7. 12. 2022 prvostupňový orgán s odkazem na § 84 odst. 3 správního řádu dodatečně vyloučil odkladný účinek odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí o povolení výjimky. Za vážný důvod prvostupňový orgán označil skutečnost, že předmětné rozhodnutí o povolení výjimky bylo jedním z podkladů pro rozhodnutí příslušného stavebního úřadu ze dne 8. 11. 2021 o umístění předmětné stavby, resp. dobrou víru žadatele v pravomocné rozhodnutí o udělení předmětné výjimky a navazující pravomocné rozhodnutí o umístění předmětné stavby. Toto rozhodnutí prvostupňového orgánu bylo žalobci řádně doručeno.
62. Součástí správního spisu pak je i kopie územního rozhodnutí č. 6615 vydaného Magistrátem města Plzně, odbor stavebně správní ze dne 8. 11. 2021, č. j. MMP/293694/21 (dále jen „*rozhodnutí o umístění předmětné stavby*“), s vyznačenou doložkou o nabytí právní moci dne 26. 7. 2022, kterým příslušný stavební úřad rozhodl o umístění předmětné stavby s označením „*I/20 Losiná, obchvat*“.
63. Konečně dne 24. 1. 2023 žalovaný vydal napadené rozhodnutí, kterým meritorně rozhodl

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

o odvolání žalobce. Zjednodušeně řečeno, žalovaný na jedné straně připustil existenci dílčích vad a nedostatků prvostupňového rozhodnutí, na druhé straně však tato pochybení v kontextu okolností předmětného případu a při zohlednění § 84 odst. 3 správního řádu nepovažoval za natolik zásadní, aby bylo nutné přistoupit ke zrušení prvostupňového rozhodnutí, a proto prvostupňové rozhodnutí v části změnil a ve zbytku potvrdil. K obsahu napadeného rozhodnutí se soud blíže vyjádří níže v rámci posouzení jednotlivých žalobních námitek.

64. V návaznosti na právě provedenou rekapitulaci obsahu správního spisu, jakož i na výše provedené shrnutí procesních stanovisek účastníků řízení, soud konstatuje, že v projednávané věci bylo podstatou sporu právní posouzení (i) přezkoumatelnosti a (ii) zákonnosti napadeného rozhodnutí, kterým žalovaný, co do podstaty, potvrdil rozhodnutí orgánu ochrany přírody vydané ve správním řízení o povolení výjimky ze zákonných zákazů směřujících k ochraně zvláště chráněných druhů živočichů (ZCHDŽ) dle § 56 ZOPK, a to konkrétně ve vztahu k 14 ZCHDŽ dotčených realizací a následným provozem předmětné stavby silničního obchvatu obce Losiná. Žalobce svou žalobní argumentaci rozdělil do tří žalobních bodů. Žalobce přitom v předmětné žalobě nezpochybnil potvrzení výroku I. prvostupňového rozhodnutí (kterým byla žádost zamítnuta ve vztahu k 4 ZCHDŽ) žalovaným. Naproti tomu žalovaný i OZNŘ označili napadené rozhodnutí za přezkoumatelné i zákonné, přičemž shodně namítali, že žalobce své námitky formuluje ryze formálně, když se zaměřuje na preciznost odůvodnění správního rozhodnutí na úkor podstaty věci samé, aniž by v daném případě jakkoli přispěl svým odborným potenciálem k řešení environmentálních otázek.
65. Vzhledem k tomu, že žalobce v rámci prvního žalobního bodu namítal nepřezkoumatelnost napadeného i prvostupňového rozhodnutí pro nedostatek důvodů rozhodnutí, soud se nejprve zabýval otázkou přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí (a potažmo i rozhodnutí prvostupňového), neboť meritorně lze posoudit pouze takové rozhodnutí, které je přezkoumatelné.
66. Soud předně uvádí, že podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu z hlediska soudního přezkumu činí rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jeden celek (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 – 56, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2021, č. j. 7 As 447/2019 – 60, bod [22]). Zároveň nutno zdůraznit, že nesouhlas žalobce s výkladem učiněným správními orgány nelze zaměňovat za nepřezkoumatelnost jejich rozhodnutí, neboť nepřezkoumatelnost rozhodnutí je objektivní překážkou znemožňující soudu dané rozhodnutí přezkoumat (přiměřeně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2019, č. j. 10 As 102/2018 – 45, bod [15]).
67. Dále soud poukazuje na ustálenou judikaturu správních soudů, dle které zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů (či pro nesrozumitelnost) skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 7. 2022, č. j. 7 As 342/2020 – 30 zdůraznil, že „[...] nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 – 76, publikované pod č. 1566/2008 Sb. NSS). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán, resp. soud podstatou námitky účastníka řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat.“ (srov. bod [10] cit. rozsudku). Podobně se Nejvyšší správní soud vyjádřil i v rozsudku ze dne 27. 9. 2022, č. j. 6 As 17/2020 – 74, bod [35], kde se uvádí následující: *„Nepřezkoumatelnost správního či soudního rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí s ohledem na nemožnost zjistit jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 76, č. 1566/2008 Sb. NSS). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je tak vyhrazeno nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména v těch případech, kdy správní orgán nebo soud opomene na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 - 45 či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016 - 64). Platí, že správní orgány ani soudy nejsou povinny explicitně reagovat na každou dílčí námitku, postaví-li proti těmto vyhradám vlastní ucelenou argumentaci. Podstatné je, aby se ve svém rozhodnutí vypořádaly se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 - 19, či ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013 - 33).“*

68. Poté, co se soud seznámil s obsahem prvostupňového i napadeného rozhodnutí, konstatuje, že obě tato správní rozhodnutí, a to ve vzájemné souvislosti, přezkoumatelná jsou. Ani výroky, ani odůvodnění netrpí takovými zásadními nedostatky, které by znemožnily jejich meritorní přezkum. Z hlediska důvodů, pro které orgán ochrany přírody povolil předmětnou výjimku podle § 56 ZOPK ve vztahu k dotčeným 14 ZCHDŽ, je prvostupňové rozhodnutí, ve spojení s napadeným rozhodnutím, dostatečně určité a srozumitelné, přičemž se opírá o konkrétní skutečnosti zjištěné v průběhu správního řízení či o skutečnosti, které správní orgány označily jako skutečnosti jim známé z úřední činnosti, případně skutečnosti obecně známé. Napadené rozhodnutí pak vypořádává podstatu všech žalobcem uplatněných odvolacích námitek. Je třeba opětovně zdůraznit, že správní orgány nemusejí reagovat na každou dílčí námitku, neboť postačuje, vypořádají-li podstatu uplatněných námitek, stejně jako že nepřezkoumatelnost rozhodnutí lze konstatovat pouze u takových rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze zjistit jejich obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno. Takovými zásadními nedostatky ani napadené rozhodnutí, ani prvostupňové rozhodnutí, zvláště jsou-li interpretována jako jeden celek, netrpí.
69. Žalobce konkrétně vztahuje svou námitku nepřezkoumatelnosti ke způsobu, jakým prvostupňový orgán označil v prvostupňovém rozhodnutí podklady, ze kterých vycházel, přičemž akcentuje bod III.3.5. na str. 16 doplnění odvolání, kde namítal, že prvostupňové rozhodnutí *„neuvádí žádný konkrétní přehled podkladů, na základě kterých rozhodoval“*, resp. že *podklady nejsou konkretizovány*. Žalobce vůči napadenému rozhodnutí namítal, že tato jeho námitka byla žalovaným přehlížena, resp. žalovaný se s ní řádně nezabýval. Soud se úplností podkladů a jejich označením v prvostupňovém rozhodnutí bude podrobněji zabývat níže v tomto rozsudku v rámci vypořádání žalobního bodu č. 1, v němž žalobce namítal absenci doložitelných podkladů ve spise. Soud proto na tomto místě pouze

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

předesílá, že se ztotožnil s žalovaným v tom, že z prvostupňového rozhodnutí je dostatečně patrné, z jakých zjištěných skutečností a podkladů prvostupňový orgán vycházel ve svém posouzení předmětné žádosti o povolení výjimky dle § 56 ZOPK. Ačkoli tedy prvostupňové rozhodnutí skutečně neuvádí „konkrétní přehled podkladů“, jak namítal žalobce, neznamená to, že by dané rozhodnutí bylo v tomto ohledu nepřezkoumatelné. Pokud jde o napadené rozhodnutí žalovaného, tak sice lze souhlasit s žalobcem v tom, že žalovaný v napadeném rozhodnutí explicitně nereagoval na dílčí námitku obsaženou bodě III.3.5. na str. 16 doplnění odvolání, ovšem již nelze souhlasit s tím, že by tato dílčí odvolací námitka byla zcela opominuta. Žalovaný se s touto dílčí námitkou vypořádal implicitně v rámci vypořádání námitek žalobce o absenci konkrétního vyhodnocení splnění podmínek pro udělení výjimky dle § 56 ZOPK, které shledal nedůvodnými, když mj. uvedl následující: „[žalovaný] *nesouhlasí s tvrzením odvolatele o tom, že napadené rozhodnutí je založeno na obecných a nekonkrétních úvahách, které lze vztáhnout na jakýkoli obdobný záměr v rámci celé ČR. Důvody, které vedly KÚPK k identifikaci a vyhodnocení váhy zájmu na realizaci záměru včetně úvah o variantním řešení jsou uvedeny na str. 7, 8, 9, 13 a 14 napadeného rozhodnutí. Tyto úvahy jsou zcela konkrétní a zohledňují veškerá klíčová specifika posuzovaného záměru. Napadené rozhodnutí obsahuje rovněž výčet podkladů a skutečností, na jejichž základě KÚPK své závěry založil.*“ (viz str. 6 napadeného rozhodnutí). Z citované části odůvodnění napadeného rozhodnutí je patrné, že žalovaný dílčí námitku žalobce o nekonkrétnosti podkladů rozhodnutí neopominul, pouze se s ní vypořádal v rámci širšího okruhu námitek žalobce o obecnosti a nekonkrétnosti úvah prvostupňového orgánu o splnění podmínek pro udělení výjimky dle § 56 ZOPK. Je třeba souhlasit s přístupem žalovaného, který se zaměřil na věcnou podstatu vypořádání odvolacích námitek, tedy zda prvostupňové rozhodnutí za daných okolností případu a po korekcích od žalovaného může obstát jako celek. Podle názoru soudu v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný reagoval na všechny podstatné odvolací námítka, přičemž je seznatelné, proč žalovaný rozhodl způsobem, jakým rozhodl. Otázka správnosti, resp. zákonnosti napadeného rozhodnutí je otázkou odlišnou od otázky jeho přezkoumatelnosti.

70. Z právě popsaných důvodů soud shledal námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí (a potažmo i prvostupňového rozhodnutí) nedůvodnou. Dle názoru soudu obě správní rozhodnutí jsou ve vzájemné souvislosti dostatečně srozumitelná, určitá a odůvodněná, tudíž způsobila přezkumu z hlediska jejich zákonnosti.
71. Soudu tak nic nebránilo přistoupit k meritornímu přezkoumání napadeného, resp. prvostupňového rozhodnutí, tedy posouzení, zda ob stojí názor správních orgánů o naplnění zákonných podmínek pro udělení výjimky dle § 56 ZOPK ze zákazů škodlivě zasahovat do přirozeného vývoje dotčených 14 ZCHDŽ, a to v souvislosti s realizací a následným provozem předmětné stavby silničního obchvatu obce Losiná. To vše v mezích řádně uplatněných žalobních bodů.
72. Jak již bylo uvedeno výše, žalobce svou žalobní argumentaci rozdělil do tří žalobních bodů, které soud postupně vypořádá, přičemž pro přehlednost zachová členění nastolené žalobcem. Ovšem dříve než soud přistoupí k vypořádání jednotlivých žalobních bodů, považuje za potřebné nejprve shrnout relevantní právní úpravu obsaženou v ZOPK (ve znění účinném od 1. 1. 2018 do 31. 12. 2023) a relevantní judikaturu týkající se řízení o povolení výjimky dle § 56 ZOPK, a dále uvést obecná východiska pro své posouzení důvodnosti předmětné žaloby.
73. V § 50 ZOPK jsou upraveny základní podmínky ochrany zvláště chráněných živočichů.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

Podle odst. 2 platí, že je zakázáno škodlivě zasahovat do přirozeného vývoje zvláště chráněných živočichů, zejména je chytat, chovat v zajetí, rušit, zraňovat nebo usmrcovat. Není dovoleno sbírat, ničit, poškozovat či přemísťovat jejich vývojová stadia nebo jimi užívaná sídla. Je též zakázáno je držet, chovat, dopravovat, prodávat, vyměňovat, nabízet za účelem prodeje nebo výměny. Podle odst. 7 platí, že opatření přijímaná na základě tohoto zákona musí brát v úvahu hospodářské, sociální a kulturní požadavky, regionální a místní zvláštnosti.

74. Výjimky ze zákazů u památných stromů a zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů jsou upraveny v § 56 ZOPK. Podle odst. 1 platí následující: Výjimky ze zákazů u památných stromů a zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů podle § 46 odst. 2, § 49 a 50 v případech, kdy jiný veřejný zájem převažuje nad zájmem ochrany přírody, nebo v zájmu ochrany přírody, povoluje na žádost toho, kdo zamýšlí uskutečnit škodlivý zásah orgán ochrany přírody. U zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů, které jsou předmětem ochrany podle práva Evropských společenství, lze výjimku podle věty první povolit jen tehdy, pokud je dán některý z důvodů uvedených v odstavci 2, neexistuje jiné uspokojivé řešení a povolovaná činnost neovlivní dosažení či udržení příznivého stavu druhu z hlediska ochrany. V pochybnostech o škodlivosti zamýšleného zásahu lze požádat o poskytnutí předběžné informace podle správního řádu. Podle odst. 2 výjimku ze zákazů u zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů lze povolit [...] c) v zájmu veřejného zdraví nebo veřejné bezpečnosti nebo z jiných naléhavých důvodů převažujícího veřejného zájmu, včetně důvodů sociálního a ekonomického charakteru a důvodů s příznivými důsledky nesporného významu pro životní prostředí. Podle odst. 3 orgán ochrany přírody v rozhodnutí o výjimce může stanovit povinnost označení živočicha zvláště chráněného druhu nezaměnitelnou a trvalou značkou a rovněž podmínky pro výkon povolované činnosti.
75. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2019, č. j. 7 As 292/2018 – 95, bod [27], kasační soud konstatoval následující: „[...] k povaze rozhodnutí o povolení výjimky se několikrát vyjadřoval i Nejvyšší správní soud (srov. rozsudek ze dne 27. 3. 2008, č. j. 6 As 48/2006 - 118, a rozsudek ze dne 1. 8. 2012, č. j. 1 As 47/2012 - 38), který rozhodnutí o udělení či neudělení výjimky charakterizoval jako samostatné správní rozhodnutí o žádosti adresáta, které má samostatný předmět řízení. Tímto rozhodnutím se závazně určuje, zda konkrétní záměr, který hodlá žadatel učinit, je nebo není možno z hlediska zvýšené ochrany přírody na daném území připustit. Ve stavu k tomuto předmětu řízení jde o rozhodnutí konečné, avšak k vlastní realizaci záměru je třeba dalších rozhodnutí. Jde o příklad typického řetězení jinak samostatných správních rozhodnutí, kdy zamýšlený zásah lze realizovat výlučně v případě pozitivní podoby všech. Toto rozhodnutí (v kladném případě), samostatně stanoví podmínky, které je povinen žadatel respektovat, a to nezávisle na podmínkách vymezených v dalších souběžně vydaných či navazujících rozhodnutích. Z výše uvedeného lze dovodit, že proces posuzování vlivů na životní prostředí EIA je nezávislý na řízení o povolení výjimky. Řízení o udělení výjimky není navazujícím řízením ve smyslu § 3 písm. g) zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Podle § 9a zákona o posuzování vlivů na životní prostředí s účinností od 1. 4. 2015 je stanovisko EIA podkladem pro vydání rozhodnutí podle zvláštních právních předpisů, přičemž stanovisko předkládá oznamovatel v žádosti jako jeden z podkladů pouze pro navazující řízení. Řízení o výjimce podle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny a řízení o stanovisku EIA jsou na sobě nezávislá, řízení o výjimce není navazujícím řízením.“
76. Dále pak v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2022, č. j. 1 As 347/2021 – 91, bod [60], se ve vztahu k řízení o udělení výjimky dle § 56 ZOPK uvádí následující: „[...] Jak bylo řečeno již výše, udělení nebo neudělení výjimky je věcí správního uvážení orgánu ochrany přírody. V případech, kdy užije správní orgán správní uvážení, „musí být jeho postup

a rozhodnutí přezkoumatelné a musí být zřejmé, že z mezí a hledisek správního uvážení nevybočil“ (viz rozsudek ze dne 30. 11. 2004, čj. 3 As 24/2004 - 79, č. 739/2006 Sb. NSS). V řízeních o žádosti o výjimku dle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny je nezbytné vycházet z individuálních rozměrů každého jednotlivého případu, které jsou založeny na určitých skutkových okolnostech (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2015, čj. 8 As 91/2014 - 37, bod 14). Stěžovatelovy odkazy na jiné případy, kdy různé orgány výjimku podle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny udělily, nejsou tedy v dané věci příhodné.“

77. Soud v návaznosti na posledně citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu předesílá, že nepovažoval za správné přistoupit na žalobcův způsob argumentace, který soudu předestřel řadu jiných správních řízení vedených před různými orgány ochrany přírody, resp. žalovaným, v nichž se žalobce angažuje a uplatňuje v zásadě stejnou či obdobnou argumentaci, zpravidla zaměřenou na ryze formální vytýkání vad a nedostatků v postupu správních orgánů či v jimi vydaných rozhodnutích. Pro soud tedy byla předně irelevantní jiná rozhodnutí žalovaného či případně prvostupňových orgánů ochrany přírody vydaná v jiných řízeních vztahujících se k jiným stavebním záměrům, realizovaným na jiném území a dotýkajícím se tam vyskytujících se ZCHDŽ. Ze specifické povahy věci (různorodost stavebních záměrů a dotčených území, resp. výskytu ZCHDŽ na daných územích a jejich dotčení) podle názoru soudu nelze ani usuzovat na ustálenou správní praxi, kterou ostatně žalobce ani v dostatečné podobě soudu v předmětné žalobě nepředestřel.
78. Rovněž obsáhlé citace žalobce z jiných rozhodnutí krajských soudů (příp. jiných senátů zdejšího soudu) posuzujících rozhodnutí o udělení výjimky ve vztahu k jiným stavebním záměrům jsou v řadě ohledů zavádějící, neboť každé jednotlivé posouzení konkrétního případu soudem je činěno na podkladě konkrétních okolností daného případu, za konkrétního stavu žalobních tvrzení v tom kterém případě, jakož i ve vztahu ke konkrétní podobě odůvodnění napadených správních rozhodnutí, resp. postupu správního orgánu v přezkoumávaném správním řízení. Jakkoli soud ctí zásadu stejného rozhodování ve stejných věcech, tak se z právě popsaných důvodů necítil být ve svém posouzení limitován tím, jak jiný krajský soud či jiný senát zdejšího soudu posoudil napadené rozhodnutí žalovaného vydané v jiném řízení o udělení výjimky dle § 56 ZOPK, tj. ve vztahu k jinému stavebnímu záměru, jinému území a jiným tam se vyskytujícím ZCHDŽ, byť by v těchto jiných řízeních žalobce uplatňoval stejnou či obdobnou žalobní argumentaci (jak tím žalobce argumentoval jak v žalobě, tak zejména v pozdější replice a jejím doplnění). Přesto se soud v zájmu transparentnosti svého posouzení a ve snaze předejít námitkám svévole v rozhodovací soudní praxi vyjádří k tomu, proč je jeho posouzení odlišné od posouzení v některých jiných (více či méně podobných) případech, na které žalobce a později i OZNŘ odkazovali. Soud v dané souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2022, č. j. 5 Afs 407/2019 – 26, bod [12], v němž kasační soud připomněl svou dosavadní judikaturu k otázce povinnosti soudů rozhodovat o obdobných věcech obdobně, a to konkrétně rozsudek ze dne 3. 6. 2020, č. j. 1 As 70/2019 – 22, v němž byla shrnuta dosavadní relevantní judikatura k této otázce, včetně právního názoru Ústavního soudu, a to následovně: „[...] rozdílné rozhodování různých senátů či samosoudců krajských soudů v obdobných věcech je nežádoucí, děje-li se nereflektovaně, tj. pokud se senát či samosoudce krajského soudu, který rozhoduje později, argumentačně nevypořádá s dříve vysloveným právním názorem jiného senátu nebo samosoudce, třebaže je mu takový názor znám či mu být znám měl a mohl. Ani případné nesplnění této povinnosti ze strany krajského soudu však nemusí vést vždy bez dalšího ke zrušení jeho rozhodnutí. Nejvyšší správní soud v takových případech váží rovněž efektivitu soudního přezkumu. Pokud například krajský soud pochybil ve své starší

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

judikaturě, nemůže to mít za následek, že je svým pochybením vázán i v dalších případech. K tomu, aby nezohlednění prejudikatury bylo důvodem ke zrušení přezkoumávaného rozhodnutí krajského soudu, tedy zásadně musí přistoupit i jeho věcná nesprávnost. V nyní posuzovaném případě však krajský soud zcela přezkoumatelně odůvodnil, proč se odchýlil od dříve přijatých závěrů [...]“. Ze starší judikatury lze připomenout rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2009, č. j. 1 As 39/2009 - 88, bod [20], v němž se podává zejména následující: „[...] zásadu stejného rozhodování stejných věcí téhož žalobce týmž soudem nelze vykládat absolutisticky. Na jedné straně stojí ústavní imperativ zákazu svévole v rozhodovací praxi a ústavním pořádkem chráněná důvěra adresáta rozhodnutí v to, že k němu bude soud přistupovat ve svých budoucích rozhodnutích konzistentně s tím, jak o něm rozhodoval v minulosti. Naproti tomu stojí v první řadě možná změna relevantních skutkových okolností, rozhodných pro aplikaci právní normy, která opodstatní rozhodnutí odlišné od rozhodnutí předchozího. [...] V neposlední řadě však není možno pominout ani esenciální předpoklad soudcovského rozhodování, totiž snahu každého jednotlivého soudce o nalezení správného výkladu práva. [...]“.

79. Soud nadále zastává právní názor, který vyslovil již v rozsudku ze dne 10. 10. 2023, č. j. 57 A 65/2022 – 107 (dále jen „rozsudek 57 A 65/2022“), že v každém jednotlivém případě řízení o povolení výjimky dle § 56 ZOPK je třeba vycházet ze specifických okolností daného případu, které zpravidla budou dány hned v několika podstatných faktorech, a to zejména (i) charakter, místo a časový plán realizace stavebního záměru, (ii) konkrétní ZCHDŽ a četnost jejich rozšíření v dané lokalitě, (iii) navržená kompenzační opatření a stanovené podmínky pro výjimku, včetně plánu kontrol orgánu ochrany přírody. Tudíž je třeba každý případ hodnotit individuálně a jakékoli paralely s jiným případem mohou být velmi zavádějící a nepřiléhavé.
80. Konečně soud považuje za potřebné zdůraznit ještě jedno obecné východisko, které zohlednil při posouzení předmětné žaloby, a to s ohledem na způsob, jakým žalobce koncipoval svou žalobní argumentaci. Dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že „účelem správního soudnictví je ochrana veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob (§ 2 s. ř. s.), nikoli všeobecný dozor nad zákonností výkonu veřejné moci správními orgány“ (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 29. 5. 2019, č. j. 2 As 187/2017 – 264, bod [39]). V předmětné žalobě žalobce své žalobní námitky soustředí (kromě komparace podobnosti předmětného případu a žalobcem uplatňovaných námitek s jinými případy, v nichž žalobce rovněž brojil či brojí proti rozhodnutím orgánů ochrany přírody) na v zásadě formální vytýkání vad a nedostatků v odůvodnění prvostupňového a napadeného rozhodnutí, aniž by se zaměřil na skutečnou podstatu věci, tedy zda v daném konkrétním případě se žalobcem vytýkané nedostatky negativně projeví na ochraně konkrétních 14 ZCHDŽ, u nichž byla povolena výjimka, resp. v jakém konkrétním parametru a ve vztahu ke kterému konkrétnímu ZCHDŽ by měla být navrhovaná kompenzační opatření nedostatečná a proč by neměla plnit sledovaný účel. Soud připouští, že žalobce byl v průběhu řízení před prvostupňovým orgánem do jisté míry limitován tím, že s ním správní orgány nejednaly jako s účastníkem řízení, na druhou stranu ze správního spisu vyplývá, že žalobce měl již od srpna 2020 k dispozici obsah předmětné žádosti o výjimku, jakož i i biologické hodnocení (Ametyst 2019), tedy stěžejní dokumenty z hlediska identifikace dotčených ZCHDŽ a navrhovaných kompenzačních opatření. Rovněž po zásahu zdejšího soudu, na základě kterého byl žalobce správními orgány do řízení „připuštěn“ jako účastník řízení (tj. od října 2022) měl žalobce několik měsíců (než žalovaný vydal napadené rozhodnutí) na to, aby se odborně vyjádřil k podstatě věci, tedy v čem konkrétně jsou navrhovaná kompenzační opatření nedostatečná, případně který konkrétní

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

z dotčených ZCHDŽ je v daném území, kde bude obchvat obce Losiná realizován, natolik výjimečný a specifický, že by realizací předmětného stavebního záměru došlo k ohrožení jeho populace. Žádné takové konkrétní věcné námitky však žalobce neuplatnil ani ve správním řízení, ani je soudu nepředestřel v průběhu předmětného soudního řízení.

(i) *Námitka absence doložitelných podkladů ve spise a způsobu jejich použití*

81. Podstatou prvního žalobního bodu bylo tvrzení, že prvostupňové rozhodnutí neuvádí konkrétní podklady, které jsou stěžejními pro splnění podmínek § 56 ZOPK, a navíc tyto podklady ve spise chybějí (žalobce v replice akcentoval absenci podkladů ohledně veřejného zájmu a jeho převahy a naléhavosti), takže orgán ochrany přírody povolil škodlivý zásah dle 56 ZOPK bez potřebných podkladů. Žalobce v dané souvislosti dovozoval rozpor s § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu.
82. Již výše v rámci posouzení přezkoumatelnosti napadeného i prvostupňového rozhodnutí soud konstatoval, že nesouhlasí s žalobcem v tom, že by v prvostupňovém rozhodnutí absentovalo uvedení konkrétních podkladů pro rozhodnutí, jak vyžaduje § 68 odst. 3 správního řádu. Byť prvostupňové rozhodnutí neobsahuje „konkrétní přehled podkladů“, jak namítal žalobce, tak to neznamená, že by konkrétní podklady, z nichž prvostupňový orgán vyšel, v prvostupňovém rozhodnutí absentovaly. Předně na str. 6 prvostupňového rozhodnutí je jednoznačně identifikován stěžejní podklad, kterým bylo „*biologické hodnocení podle § 67 ZOPK (Ametyst, 2019)*“. Dále na str. 7 prvostupňového rozhodnutí jsou uvedeny podklady k otázce veřejného zájmu (*údaje o celostátním sčítání dopravy a Zásady územního rozvoje Plzeňského kraje*), na str. 8 prvostupňového rozhodnutí je odkazováno na „*podklady k žádosti*“, kterými dle textu žádosti byla projektová dokumentace pro územní rozhodnutí (DÚR), resp. dle doplnění žádosti i konkrétní Hluková studie a Rozptylová studie (části projektové dokumentace F.3 a F.4, SUDOP Praha a.s. 2019), a dále na „*územní plány dotčených obcí*“ (dotčenými obcemi jsou dle prvostupňového rozhodnutí obec Losiná, obec Nezabavětice, město Starý Plzenec a statutární město Plzeň). Konečně pak na str. 12 a 13 prvostupňového rozhodnutí se opět odkazuje na „*předloženou projektovou dokumentaci stavby*“, resp. zkráceně „*PD*“.
83. Ve správním spisu předloženém soudu se z výše uvedených podkladů nacházelo v první řadě biologické hodnocení (Ametyst 2019), které soud, ve shodě se správními orgány, považuje za stěžejní dokument pro předmětné správní řízení o povolení výjimky dle § 56 ZOPK. Předmětné biologické hodnocení je členěno na část 1. *Údaje o zásahu*, část 2. *Údaje o stavu přírody a krajiny v dotčeném území* a část 3. *Hodnocení vlivu zásahu*. V části 1. je mj. uvedena celková charakteristika zásahu (tj. předmětného stavebního záměru), jeho rozsah a umístění, dále se uvádí, že záměr je řešen pouze v jedné variantě, která je popsána a hodnocena v předmětném dokumentu, a také popis technického a technologického řešení, včetně harmonogramu činností v rámci realizace záměru. V části 2. je uveden popis současného stavu přírody a krajiny, dále chráněné zájmy, které mohou být ovlivněny (je zde zmíněno, že v dotčeném území se nenacházejí ani krajinné památkové zóny či zvláště chráněná území, ani žádná evropsky významná lokalita či ptačí oblast). Rovněž se zde uvádějí údaje o provedeném biologickém průzkumu (průzkum byl proveden během března až listopadu 2016, v září 2019 byla provedena terénní pochůzka se zjištěním, že se stav území od roku 2016 významně nezměnil, a proto není třeba průzkum opakovat). V rámci popisu provedené rešerše dat jsou popsány konkrétní záznamy v NDOP AOPK ČR (Nálezová databáze, mapování biotopů). V části 3. je provedeno zhodnocení dostatečnosti podkladů (je zmíněna mj. dokumentace pro územní rozhodnutí „*DÚR – 3/2019*“, *oznámení EIA* –

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

2017, biologický průzkum a hodnocení – 2017 a průzkum migrace obratlovců v území dotčeném záměrem), dále identifikace a popis předpokládaných vlivů zásahů na chráněné zájmy a vyhodnocení očekávaných vlivů na chráněné zájmy, včetně vlivů na ZCHDŽ. Bod 3.4 (Pořadí variant zásahu) uvádí následující: „Posuzovaný záměr je v současné době uvažován pouze v jedné variantě. Ta je v souladu s územně plánovacími dokumentacemi dotčených celků. V minulosti byly posuzovány i jiné varianty, které byly opuštěny z technických a ekonomických důvodů. Zvažováno bylo i vedení trasy JZ od obce. Další varianta se liší v místě průchodu okolo Losiné od posuzované varianty jen málo, v navazujícím úseku se liší obchvatem Chválenic. Z hlediska výskytu zvláště chráněných druhů (dle NDOP AOPK ČR) a přírodních biotopů (Mapování biotopů AOPK ČR) jsou varianty srovnatelné. Podrobný průzkum nebyl na trase jiných variant proveden vzhledem k tomu, že k hodnocení nebyly předloženy a posuzovaná varianta je z hlediska vlivů na přírodu a krajinu akceptovatelná.“. V bodech 3.5 a 3.6 jsou uvedena opatření k vyloučení, zmírnění a kompenzaci negativních vlivů a jejich monitoring, resp. porovnání míry negativního vlivu bez realizace těchto opatření a v případě jejich realizace. Konečně v bodě 3.7 je obsažen závěr hodnocení, který zní: „Z hlediska vlivu na chráněné zájmy dle zákona 114/1992 Sb. je záměr akceptovatelný. Vzhledem k negativním vlivům jsou navržena zmírňující opatření.“.

84. Přestože v předloženém správním spisu nebyla obsažena dokumentace pro vydání územního rozhodnutí, SUDOP Praha a.s., 2019 (účastníky řízení i žadatelem označována jako „DÚR“), soud neměl důvod pochybovat o tom, že orgán ochrany přírody měl tuto dokumentaci k dispozici a ve svém posouzení předmětné žádosti z ní proto mohl vycházet a také vycházel. Předně na ni odkazuje žadatel ve své žádosti i v doplnění žádosti, dále na ni opakovaně odkazuje orgán ochrany přírody v prvostupňovém rozhodnutí, a v neposlední řadě i samotný žalobce v žalobě zahrnul DÚR [vedle biologického hodnocení (Ametyst 2019) a žádosti], mezi podklady, které byly ve spise (viz str. 6 žaloby). Navíc součástí správního spisu je i kopie rozhodnutí o umístění předmětné stavby, ze kterého je patrné, že žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby podal žadatel již dne 25. 7. 2019 a rovněž že orgán ochrany přírody (tedy Krajský úřad Plzeňského kraje, odbor životního prostředí) se k žádosti o rozhodnutí o umístění předmětné stavby opakovaně vyjadřoval, včetně vyjádření ze dne 2. 7. 2019, v rámci kterého sdělil, co je třeba doložit pro vydání výjimky dle § 56 ZOPK (viz str. 42 a 43 rozhodnutí o umístění předmětné stavby). Lze důvodně předpokládat, že podkladem pro taková vyjádření byla mj. i žadatelem předložená dokumentace pro územní rozhodnutí (DÚR). Konečně soud poukazuje na to, že součástí správního spisu je i e-mailová korespondence mezi pracovníci zástupce žadatele a prvostupňovým orgánem, ze které vyplývá, že prvostupňový orgán obdržel od zástupce žadatele aktualizovaný biologický průzkum již v únoru 2020 a koordinační situace předmětné stavby v květnu 2020. Soud již výše uvedl, že žadatel v doplnění žádosti odkazoval na součásti předmětné dokumentace pro územní řízení, a to mj. na části F.3 Hluková studie a F.4 Rozptylová studie.
85. Na tomto místě soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2021, č. j. 8 As 356/2019 – 59, bod [21], kde se podává následující: „Z judikatury zdejšího soudu plyne, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ svého rozhodnutí, nemá oporu ve spise, nejsou-li v něm založeny provedené důkazy a tato vada zpravidla způsobuje nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí (viz rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2004, čj. 4 Azs 55/2003 - 51). Absence jakékoliv listiny, které se správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí dovolává, však není bez dalšího vždy důvodem pro zrušení daného rozhodnutí. Podstatné je, zda se rozhodnutí o dané listiny opírá a zda jejich absence může mít vliv na výsledek správního

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

rozhodnutí (viz rozsudky NSS ze dne 16. 12. 2015, čj. 8 As 106/2015-33, a ze dne 17. 7. 2020, čj. 8 Azs 30/2019 - 28).“.

86. Z výše popsaných důvodů soud zastává názor, že absence dokumentace pro vydání územního rozhodnutí, SUDOP Praha a.s., 2019 (neboli DÚR) v předloženém správním spisu nebyla důvodem pro zrušení napadeného, resp. prvostupňového rozhodnutí, neboť se nejednalo o podstatný nedostatek, který by měl vliv na zákonnost přezkoumávaných správních rozhodnutí, resp. na jejich přezkoumatelnost. Soud měl postaveno najisto, o jaké konkrétní listiny se jednalo, co bylo jejich podstatným obsahem (ostatně žalobce vůči zjištěním správních orgánů plynoucím z DÚR, resp. vůči jakýmkoli zjištěním, která správní orgány učinily ve vztahu k naplnění podmínek pro udělení výjimky dle § 56 ZOPK z věcného hlediska nic konkrétního nenamítal) a že o tyto listiny správní orgány své posouzení opřely. Soud pro úplnost poznamenává, že správní orgány jistě mohly a měly věnovat vedení správního spisu více péče, aby z něj bylo lépe patrné, kde se nacházejí všechny podklady, z nichž vyšly, pokud již některé z podkladů do správního spisu fyzicky nezařadily (včetně uvedení poznámky, proč tak neučinily, např. z důvodu hospodárnosti řízení). Nutno pak doplnit, že v nyní posuzovaném případě nepřispělo přehlednosti správního spisu zřejmě ani to, že správní spis byl rozdělen do dvou částí v důsledku toho, že žalovaný podal kasační stížnost proti rozsudku 57 A 102/2021 a správní spis byl předložen Nejvyššímu správnímu soudu, zatímco žalovaný pořízenou kopií správního spisu poskytl prvostupňovému orgánu ochrany přírody k pokračování v řízení do doby, než se původní správní spis vrátí od Nejvyššího správního soudu (viz přípis žalovaného ze dne 10. 10. 2022 – součást správního spisu).
87. Soud dále nesouhlasil s žalobcem v tom, že by správní orgány v posuzovaném případě obchvatu Losiné neučinily dostatečná zjištění o existenci veřejného zájmu na realizaci předmětné stavby a o jeho naléhavosti a převaze nad zájmem na ochranu dotčených 14 ZDCHŽ. Prvostupňový orgán ochrany přírody posoudil všechny čtyři podmínky pro udělení výjimky, jak je patrné ze str. 7 až 11 prvostupňového rozhodnutí, přičemž žalovaný toto posouzení přezkoumal a poté s určitým doplněním i aproboval (srov. str. 6 a 7 napadeného rozhodnutí). Soud souhlasí se správními orgány, že v posuzovaném případě byl v dostatečné míře postaven najisto veřejný zájem na realizaci obchvatu obce Losiná (zejména zájem veřejného zdraví a veřejné bezpečnosti) a že tento veřejný zájem převážil nad zájmem ochrany přírody reprezentovaným 14 ZCHDŽ, které se v krajině běžně a hojně vyskytují. Žadatel v doplnění své žádosti, kterou soud zrekapituloval výše, uvedl konkrétní tvrzení ohledně veřejného zájmu na realizaci obchvatu obce Losiná, které spočívají zejména ve zlepšení ochrany veřejného zdraví občanů obce Losiná v podobě snížení hlukové zátěže a zlepšení rozptylové situace (byly pořízeny hluková a rozptylová studie), zklidnění dopravy na průtahu obcí (větší bezpečnost chodců v obci), zlepšení pohody bydlení, větší bezpečnost provozu (zmenšení počtu dopravních nehod na nové kapacitní dělené čtyřproudové komunikaci). Rovněž byla popsána historie předmětného stavebního záměru, včetně dříve prověřených alternativních variant, které již v minulosti byly vyloučeny, a tudíž dlouhodobě existuje pouze jediná realizovatelná varianta, která je zanesena i do územně plánovací dokumentace dotčených obcí i kraje. Byl popsán i přínos z hlediska širšího území kraje, zejména zlepšení dopravní obslužnosti směrem ke krajské metropoli a dálnici D5 a zkrácení jízdní doby na hlavní dopravní spojnici mezi západočeským a jihočeským regionem. Tyto skutečnosti měly správní orgány za prokázané v první řadě z biologického hodnocení (Ametyst 2019), dále z dokumentace pro územní rozhodnutí a z veřejně dostupných zdrojů (územně plánovací dokumentace obcí a kraje,

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

údaje o celostátním sčítání dopravy), resp. obecně známých skutečností v daném regionu (zejména o neutěšené dopravní situaci v obci Losiná – viz dále). V neposlední řadě je třeba zohlednit i to, že žadatelem tvrzené skutečnosti o veřejném zájmu na realizaci předmětného stavebního záměru a jeho převahou nad zájmem na ochranu dotčených 14 ZCHDŽ nebyly v průběhu celého správního řízení nikým zpochybněny (účastníky řízení byly i další dotčené obce, nejen obec Losiná, a nakonec po zásahu zdejšího soudu i žalobce, který rovněž tvrzení žadatele nijak nezpochybnil, když pouze namítal, že se závěry správních orgánů neopírají o konkrétní podklady).

88. Soud souhlasil s žalovaným v tom, že dlouholetá neutěšená dopravní situace v obci Losiná z důvodu silničního průtahu *de facto* středem této obce, přičemž se jedná o hlavní dopravní komunikaci spojující Plzeňský (a prakticky i Karlovarský) kraj s krajem Jihočeským, navíc s vyústěním dálnice D5, je minimálně v daném regionu všeobecně známou skutečností. Již tato skutečnost ve spojení s elementární logikou podle názoru soudu jasně dokládá, že realizací silničního obchvatu obce Losiná se enormní dopravní zatížení v dané obci výrazně zlepší, tudíž se zlepší i životní podmínky místních obyvatel, stejně jako se zkvalitní dopravní spojení mezi uvedenými regiony. Soud připomíná, že podle § 50 odst. 1 správního řádu jsou podklady pro vydání rozhodnutí i skutečnosti obecně známé. Přitom judikatura Nejvyššího správního soudu nesdílí velmi restriktivní interpretaci notorií, jak je chápou některé obecné soudy, když připouští nejen notoriety známé celostátně, ale i notoriety známé místně, přičemž správní orgán nemusí uvádět zdroj, z něhož se dozvěděl o existenci obecně známé skutečnosti (na rozdíl od skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti). K uvedenému srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2015, č. j. 1 As 210/2014 – 39, body [22] a [23] a ze dne 12. 4. 2011, č. j. 1 As 33/2011 – 58, body [20] až [24].
89. Žalobce v doplnění repliky odkazoval na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 5. 12. 2023, č. j. 31 A 68/2022 – 172, kterým tamní soud zrušil rozhodnutí žalovaného i prvostupňového orgánu ochrany přírody ve věci povolení výjimky podle § 56 ZOPK v případě stavebního záměru „Východní obchvat Žebětína I. Etapa“. Žalobce namítal, že obsah žalobního bodu č. 1 předmětné žaloby byl stejný jako žalobní bod č. 3 jeho žaloby proti povolení zásahu trasou obchvatu Žebětína, přičemž Krajský soud v Brně shledal tuto jeho námitku důvodnou. V souladu s tím, co již soud přdestřel výše v rámci vymezení obecných východisek tohoto jeho posouzení, soud nepovažoval žalobcův odkaz na posouzení jiného rozhodnutí o udělení výjimky dle § 56 ZOPK za relevantní pro jím posuzovaný případ. Krajský soud v Brně předně shledal, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s námitkami žalobce uplatněnými v odvolání, kde žalobce měl doplnit „konkrétní argumentaci“, dále že jemu předložený správní spis neobsahoval dostatečné podklady týkající se stávajícího vlivu dopravy na veřejné zdraví, ani vlivu záměru na dopravní situaci, a rovněž že veřejný zájem nelze dovozovat pouze z územně plánovací dokumentace. Naproti tomu v nyní projednávané věci žalobce v odvolání neuvedl žádný konkrétní argument, který by jakkoli vyvracel, či alespoň zpochybnil tvrzení žadatele týkající se veřejného zájmu na realizaci předmětného obchvatu obce Losiná, resp. tvrzení ohledně stávající špatné dopravní situace a negativních dopadů na místní obyvatele, které byly doloženy zejména v rámci dokumentace pro územní rozhodnutí potřebnými studiemi. Rovněž v nyní projednávané věci byly odkazy na územně plánovací dokumentaci jedním z několika podkladů pro rozhodnutí, nikoli že by se jednalo o podklad jediný, jak to hodnotil v jím posuzované věci Krajský soud v Brně. Soud tak v nyní projednávané věci skutková zjištění správních orgánů ohledně existence veřejného zájmu shledal jako

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

dostatečně konkrétní k tomu, aby bylo možné posoudit, zda veřejný zájem převáží nad zájmem na ochranu dotčených ZCHDŽ. Lze tudíž ve vztahu k žalobcem předestírané paralele s rozsudkem Krajského soudu v Brně ve věci sp. zn. 31 A 68/2022 uzavřít, že soud žádnou podstatnou shodnost obou věcí neshledal, neboť v jím posuzované věci soud z důvodů výše popsaných hodnotil napadené rozhodnutí ve spojení s prvostupňovým jako přezkoumatelné, a to i v otázce zjištění veřejného zájmu na realizaci předmětného stavebního záměru.

90. V návaznosti na výše uvedené soud činí dílčí závěr, že správní orgány v nyní projednávané věci učinily dostatečná skutková zjištění o existenci veřejného zájmu na realizaci stavebního záměru silničního obchvatu obce Losiná (zejména v zájmu veřejného zdraví místních obyvatel, jakož i veřejné bezpečnosti v dopravě v dané lokalitě) a o jeho převaze nad zájmem na ochranu dotčených 14 ZCHDŽ, které se na dotčeném území vyskytují. Rovněž v případě obchvatu Losiné má soud ze skutečností zjištěných ve správním řízení za zřejmé, že dlouhodobě panuje všeobecná shoda na realizaci jediné varianty obchvatu, tudíž neexistuje jiné uspokojivé řešení. Konečně pak soud nemá důvodu pochybovat ani o tom, že udělaná výjimka dle § 56 ZOPK negativně neovlivní dosažení či udržení příznivého stavu dotčených 14 ZCHDŽ, když ani samotný žalobce nespороval zjištění správních orgánů (vycházející z doloženého biologického hodnocení, resp. realizovaných biologických průzkumů), že v případě dotčených ZCHDŽ se jedná o druhy běžné a hojně se vyskytující v krajině, resp. žalobce neuplatnil žádné konkrétní námitky proti přijatým kompenzačním opatřením.
91. Jelikož správní orgány dostaly své povinnosti ve smyslu § 3 správního řádu zjistit stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro posouzení naplnění podmínek pro povolení výjimky dle § 56 ZOPK, soud posoudil první žalobní bod jako nedůvodný.
- (ii) *Námitka absence určení počtu jedinců dotčených škodlivým zásahem*
92. Podstatou druhého žalobního bodu byla námitka, že napadená rozhodnutí správních orgánů jsou nezákonná, neboť povolují škodlivý zásah do biotopů 14 ZCHDŽ v rozporu s § 5b odst. 3 písm. a) ZOPK, aniž dokládají počty jedinců všech dotčených druhů/rodů živočichů. Podle názoru žalobce, pokud podklady neobsahují počty jedinců dotčených druhů a rodů živočichů a ani způsob, jak byly tyto údaje zjištěny, tak bude nutné, aby OZNŘ zajistila nové přírodovědné průzkumy, které tyto údaje zjistí.
93. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vyhodnotil absenci počtu jedinců, na které se má udělovaná výjimka vztahovat, jako vadu prvostupňového rozhodnutí, ovšem považoval za nutné posoudit intenzitu této vady a její možný vliv na prvostupňové rozhodnutí ve věci samé, a to s odkazem na § 84 odst. 3 správního řádu. Dospěl přitom k závěru, že absence bližší početnosti dotčených populací ZCHDŽ je vadou rozhodnutí, která neznamena jiné řešení vlastního předmětu řízení, proto danou vadu neshledal důvodem pro zrušení prvostupňového rozhodnutí.
94. Je tudíž zřejmé, že absence určení bližší početnosti dotčených ZCHDŽ byla mezi účastníky řízení nespornou skutečností, když spornou otázkou bylo posouzení, zda tato absence byla takovou vadou prvostupňového rozhodnutí, která měla vést k jeho zrušení (aby mohly být pořízeny nové přírodovědecké průzkumy za účelem doplnění konkrétní početnosti dotčených 14 ZCHDŽ).

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

95. Pro posouzení předmětné sporné otázky je třeba v první řadě vyložit ustanovení § 56 odst. 7 ve spojení s § 5b odst. 3 písm. a) ZOPK se zaměřením na požadavek obsahové náležitosti rozhodnutí orgánu ochrany přírody o povolení výjimky v podobě uvedení množství dotčených ZCHDŽ.
96. Podle § 56 odst. 7 ZOPK *v případě povolení výjimky ze zákazů u zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů platí [mimo jiné] pro obsah rozhodnutí podle odstavce obdobně § 5b odst. 3. Podle § 5b odst. 3 písm. a) ZOPK rozhodnutí musí obsahovat označení druhů a množství ptáků, na které se má odchylný postup vztahovat.*
97. Senát 57 zdejšího soudu se ve své rozhodovací praxi výkladem uvedeného zákonného požadavku zabýval v již zmíněném rozsudku 57 A 65/2022, v němž v bodě 115. vyjádřil následující právní názor: „[...] tento požadavek je třeba v každém jednotlivém případě řešícím povolení výjimky dle § 56 ZOPK vykládat s přihlédnutím ke skutkovým okolnostem daného případu, zejména pak s ohledem na zjištění orgánu ochrany přírody ohledně konkrétních ZCHDŽ a četnosti jejich výskytu na řešeném území. V případech, kdy se jedná o druhy, které nejsou kriticky ohrožené a které se běžně vyskytují i v jiných lokalitách, než je řešená lokalita (nejde tedy o endemickou lokalitu), přičemž četnost takových druhů není v dotčeném území velká anebo se jedná o těžce kvantifikovatelné druhy (např. mravenci či čmeláci, jako tomu bylo v posuzovaném případě), pak nelze požadavek na uvedení množství živočichů vykládat jako požadavek na konkrétní numerické vyjádření. Je třeba vždy přihlédnout ke smyslu daného zákonného požadavku, který soud spatřuje v dostatečné specifikaci konkrétního ZCHDŽ a jeho rozšířenosti na dotčeném území, aby bylo možné vyhodnotit účinnost navrhovaných kompenzačních opatření. [...]“. Soud i nadále zastává názor, že zákonný požadavek na obsahovou náležitost rozhodnutí o výjimce dle § 56 ZOPK v podobě uvedení „množství“ dotčených ZCHDŽ nelze striktně vykládat jako „konkrétní počet dotčených druhů živočichů“ (jak argumentuje žalobce v žalobě), ale že je třeba vždy zohlednit konkrétní okolnosti daného případu, zejména zjištění orgánu ochrany přírody ohledně ohroženosti a míry ochrany konkrétních ZCHDŽ a četnosti jejich výskytu na řešeném území. Ostatně zákonodárce použil pojem „množství“, nikoli „počet“, jak uvádí žalobce. Podstatné tedy není, zda u všech dotčených ZCHDŽ je uveden konkrétní počet, jak vyžaduje žalobce, ale zda je z rozhodnutí o povolení výjimky dostatečně zřetelná rozšířenost jednotlivých dotčených ZCHDŽ na území dotčeném posuzovaným zásahem, četnost jejich výskytu v okolní krajině a stupeň jejich ohrožení, aby bylo možné vyhodnotit splnění podmínek pro povolení výjimky dle § 56 ZOPK, resp. účinnost navrhovaných kompenzačních opatření.
98. Soud proto nesdílí názor, že by absence údaje o počtu jedinců konkrétního ZCHDŽ, na které se má udělována výjimka vztahovat, bez dalšího měla vést ke zrušení rozhodnutí o povolení výjimky. Smysl a účel tohoto zákonného požadavku bude dle názoru soudu naplněn i tehdy, pokud rozhodnutí o povolení výjimky dle § 56 ZOPK bude obsahovat dostatečně určité údaje o jednotlivých dotčených ZCHDŽ, včetně četnosti jejich výskytu na řešeném místě i v okolní krajině, které orgán ochrany přírody v řízení zjistil zpravidla na podkladě biologického průzkumu, resp. biologického hodnocení. Z rozhodnutí o povolení výjimky tedy musí být patrná míra rozšířenosti daného živočišného druhu na dotčeném území a stupeň ohrožení daného druhu, aby bylo možné posoudit jednak to, zda povolením výjimky nedojde k ovlivnění dosažení či udržení příznivého stavu druhu z hlediska jeho ochrany (tj. jedna z podmínek pro samotné povolení výjimky), jednak účinnost navržených kompenzačních opatření.

99. Soud z obsahu prvostupňového rozhodnutí zjistil následující. V případě bezobratlých ZCHDŽ (*mravenci, čmeláci, svižník polní, zlatohlávek tmavý, prskavec menší*) orgán ochrany přírody poukázal na to, že se tyto druhy vyskytují běžně a hojně v celém území, dotčené území nepředstavuje jedinečný a zásadní biotop, jehož ztráta by vedla k lokálnímu vymizení druhů nebo zásadnímu oslabení místní populace. Dále orgán ochrany přírody učinil poznámku, že přesné určení početnosti nelze predikovat, resp. je velmi obtížné. U obojživelníků (*ropucha obecná, čolek obecný*) se konstatuje, že nebylo zjištěno rozmnožování ani vhodný akvatický biotop dotčený stavbou, potvrzen byl výskyt dospělců v terestetické fázi, ohrožení lokální populace je málo významné a bude významnější pouze dočasně po dobu stavby. U plazů (*ještěrka obecná, slepýš křehký*) byl zjištěn hojný výskyt obou druhů, podobné biotopy jsou velmi četné, je dáno plošné rozšíření v širokém okolí, lokální ohrožení populací obou druhů je málo významné. U ptáků orgán ochrany přírody uvedl následující: (i) *tuhýk obecný* – zjištěno ojedinělé hnízdění, jedná se o přísně tažný druh, tudíž je ohrožen pouze během hnízdění, zabírané území není jedinečným biotopem, jehož ztráta by vedla k oslabení jeho místní populace; (ii) *krahujec obecný* – stavbou dojde k záboru okrajové části jeho potencionálního hnízdního biotopu, pokud bude kácení lesního porostu probíhat mimo hnízdni dobu a budou provedena uložená opatření, bude dopad na lokální populaci zcela minimální; (iii) *sýc rousný* – v okolí plánované trasy byl zaznamenán pouze hlasový projev, hnízdni dutina nebyla nalezena, zábor hnízdního stanoviště je nepravděpodobný, pokud bude kácení lesního porostu probíhat mimo hnízdni dobu a budou provedena uložená opatření, bude dopad na lokální populaci zcela minimální; (iv) *žluva hajní* – byl zaznamenán její výskyt v hnízdni době, jedná se o přísně tažný druh, tudíž je ohrožen pouze během hnízdění, pokud bude kácení lesního porostu probíhat mimo hnízdni dobu a budou provedena uložená opatření, bude dopad na lokální populaci zcela minimální. Posledním druhem byla *veverka obecná*, u které byl potvrzen hojný výskyt v celém úseku, ohrožení bude málo významné, není ohrožen její jedinečný biotop. Soud dále ověřil, že uvedený popis četnosti výskytu jednotlivých dotčených ZCHDŽ v dotčeném území a v širším okolí, jakož i vlivu zásahu do dotčeného biotopu na celkovou lokální populaci, koresponduje s údaji uvedenými v biologickém hodnocení (Ametyst 2019), ze kterého orgán ochrany přírody vycházel. V tomto biologickém hodnocení není uvedeno konkrétní numerické vyjádření počtu jednotlivých ZCHDŽ.
100. Soud dospěl k závěru, že výše popsany popis četnosti výskytu jednotlivých dotčených ZCHDŽ v dotčeném území, který uvedl orgán ochrany přírody v prvostupňovém rozhodnutí, naplnil smysl a účel zákonného požadavku na údaj o množství stanovený v § 56 odst. 7 ve spojení s § 5b odst. 3 písm. a) ZOPK. Z obsahu prvostupňového rozhodnutí si lze u každého z dotčených ZCHDŽ, u kterého byla povolena výjimka, učinit představu o jeho rozšířenosti na dotčeném území, a tuto pak poměřit se stanovenými kompenzačními opatřeními, resp. s požadavkem na to, aby nedošlo k ovlivnění příznivého stavu druhu v dané lokalitě. Ostatně žalobce ani v průběhu řízení před správními orgány, ani v celém průběhu soudního řízení neoznačil jediný z dotčených 14 ZCHDŽ, u kterého by neuvedení konkrétního údaje o početnosti na daném území vedlo k negativnímu ovlivnění příznivého stavu druhu nebo k neúčinnosti stanovených kompenzačních opatření.
101. Nicméně, i pokud by nakonec převládl restriktivnější výklad právě analyzovaného požadavku na obsahovou náležitost rozhodnutí o povolení výjimky dle § 56 ZOPK v podobě údaje o „množství“ dotčeného živočišného druhu, než který zastává senát 57 zdejšího soudu, a tedy by byl bez ohledu na okolnosti případu vždy vyžadován alespoň „*rámcový odhad s širším rozptylem (např. desítky, stovky, tisíce)*“, jak argumentuje žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

(žalobce činí odkaz na „rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 14. 7. 2020, č. j. 31 A 72/2019-203“, soud ovšem takový rozsudek v databázi rozhodnutí Nejvyššího správního soudu nedohledal), pak by podle názoru soudu napadené rozhodnutí i přesto obstálo. Soud se totiž ztotožnil s žalovaným v tom, že žalovaný byl podle § 84 odst. 3 správního řádu povinen *zvláště dbát oprávněných zájmů účastníků, kteří byli v dobré víře v zákonnost prvostupňového rozhodnutí o udělení výjimky do doby, než zdejší soud rozsudkem 57 A 102/2021 zrušil rozhodnutí žalovaného o zamítnutí odvolání žalobce pro nepřipustnost.*

102. Soud v dané souvislosti souhlasí s posouzením žalovaného, který v první řadě přihlédl k tomu, že v průběhu odvolacího řízení nevyšly najevo žádné skutečnosti, které by svědčily o negativním vlivu chybějících údajů o početnosti dotčených ZCHDŽ na vlastní řešení věci, tedy povolení předmětné výjimky, když žalobce v průběhu odvolacího řízení v tomto ohledu ani nic konkrétního netvrdil. Za velmi významnou skutečnost, kterou bylo třeba v odvolacím řízení zohlednit, soud ve shodě s žalovaným považuje to, že v mezidobí, kdy bylo předmětné rozhodnutí o udělení výjimky považováno za pravomocné, bylo vydáno a rovněž i nabylo právní moci rozhodnutí o umístění předmětné stavby (územní rozhodnutí bylo vydáno dne 8. 11. 2021 a nabylo právní moci dne 26. 7. 2022, zatímco zdejší soud vydal rozsudek 57 A 102/2021 dne 13. 9. 2022). Přitom rozhodnutí o povolení předmětné výjimky bylo jedním z podkladových rozhodnutí pro rozhodnutí o umístění předmětné stavby. Soud proto souhlasí s žalovaným v tom, že v posuzovaném případě bylo třeba dbát oprávněných zájmů žadatele o výjimku, který byl v dobré víře v úplnost a správnost biologického hodnocení (Ametyst 2019), na základě kterého žádal o povolení předmětné výjimky, jakož i v zákonnost rozhodnutí orgánu ochrany přírody, resp. pozdějšího posouzení žalovaného, který odvolání žalobce zamítl jako nepřipustné. K uvedenému soud doplňuje, že se nejedná pouze o oprávněné zájmy žadatele, který realizuje předmětnou stavbu obchvatu obce Losiná, ale též o oprávněné zájmy dalších účastníků řízení, kterými byly i dotčené obce, v čele s obcí Losiná (a potažmo i obyvatelů této obce), která na realizaci silničního obchvatu čeká řadu let.
103. Pokud žalobce odkazoval na rozsudek zdejšího soudu ze dne 27. 9. 2023, č. j. 77 A 13/2023 – 197 s tím, že se stejnou žalobní námitkou o neuvedení konkrétního počtu ZCHDŽ v daném soudním řízení úspěš, když soud danou námitku shledal jako jeden z důvodů pro zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného, pak soud již výše uvedl, že nyní projednávanou věc posuzuje na základě konkrétních okolností jím projednávaného případu. Soud výše uvedl důvody a právní argumenty, pro které nesouhlasí s příliš restriktivním výkladem dané obsahové náležitosti rozhodnutí o povolení výjimky plynoucí z § 56 odst. 7 ve spojení s § 5b odst. 3 písm. a) ZOPK. Navíc senát 77 zdejšího soudu v odkazovaném rozsudku rovněž připustil, že žadateli o výjimku může svědčit dobrá víra v právní moc rozhodnutí o výjimce (v tom se tedy oba senáty zdejšího soudu shodují), ovšem nedostatek určení počtu jedinců, v čemž senát 77 za jím posuzovaných okolností případu spatřoval vadu rozhodnutí o povolení výjimky, odmítl „přehlédnout“ s odkazem na § 84 odst. 3 správního řádu, neboť v jím posuzovaném případě postrádal velmi významné okolnosti pro takový výjimečný postup. Ovšem v nyní posuzované věci soud již výše uvedl, že ony „velmi významné skutečnosti“ ve shodě s žalovaným dovodil, když za ně považuje zejména pravomocné rozhodnutí o umístění předmětné stavby a oprávněné zájmy nejen OZNR (coby žadatele o výjimku a současně osobu realizující předmětnou stavbu), ale též oprávněné zájmy dotčených obcí, coby účastníků řízení, resp. obyvatel těchto obcí. Soud rovněž sdílí názor žalovaného, že nelze ponechat stranou ani negativní finanční dopady, které by s sebou přineslo případné zpochybnění zákonnosti rozhodnutí o umístění předmětné stavby

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

v důsledku zrušení napadeného rozhodnutí, a to (dle představ žalobce) pouze proto, aby byl doplněn údaj o početnosti dotčených 14 ZCHDŽ, ohledně kterých správní orgány zjistily, že jde o druhy v krajině běžně se vyskytující, jejichž lokální populace nebude realizací předmětné stavby významně dotčena (což žalobce nezpochybnil žádnými konkrétními věcnými námitkami).

104. Z právě popsaných důvodů soud posoudil i druhý žalobní bod jako nedůvodný.

(iii) *Námitka absence správného stanovení způsobu kontrol plnění povolené výjimky*

105. Podstatou třetího žalobního bodu byla námitka, že napadená rozhodnutí správních orgánů jsou nezákonná pro rozpor s § 5b odst. 3 písm. d) ZOPK, neboť ani po doplnění podmínky č. 20 se nejedná o správný způsob kontroly orgánu ochrany přírody z důvodu absence věcného a časového kontrolního plánu.

106. Podle § 56 odst. 7 ZOPK *v případě povolení výjimky ze zákazů u zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů platí [mimo jiné] pro obsah rozhodnutí podle odstavce obdobně § 5b odst. 3. Podle § 5b odst. 3 písm. d) ZOPK rozhodnutí musí obsahovat způsob kontrol, které bude orgán ochrany přírody [...] provádět.*

107. Jelikož žalovaný v odvolacím řízení shledal nedostatek prvostupňového rozhodnutí v absenci vlastního řešení kontrolních činností orgánu ochrany přírody, přistoupil ke změně prvostupňového rozhodnutí v podobě doplnění podmínky č. 20 výrokové části prvostupňového rozhodnutí o následující text: „*Orgán ochrany přírody bude v místě stavby provádět kontroly plnění podmínek, za kterých byla výjimka udělena, a to zejména v rámci kontrolních dnů stavby, jejichž harmonogram držitel výjimky předá při zahájení stavby orgánu ochrany přírody a o jejichž konání v konkrétních dnech držitel výjimky orgán ochrany přírody předem informuje. Držitel výjimky umožní orgánu ochrany přírody účast na těchto kontrolních dnech a poskytne mu součinnost nezbytnou k řádné kontrole plnění podmínek udělované výjimky. Orgán ochrany přírody může současně kdykoli po dobu platnosti výjimky vyzvat držitele výjimky k umožnění této kontroly, přičemž držitel výjimky je povinen poskytnout k provedení takové kontroly nezbytnou součinnost včetně zajištění odpovědné osoby při takové kontrole.*“. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí vysvětlil, že upřednostnil doplnění prvostupňového rozhodnutí před jeho zrušením i s ohledem na šetření dobré víry držitele výjimky ve smyslu § 84 odst. 3 správního řádu.

108. Soud předně nesouhlasil s tvrzením žalobce, že uvedené doplnění způsobu kontrol je „*formalistické a bezobsažné*“. Z obsahu doplněné podmínky č. 20 je patrné, že konkrétní způsob kontrol, jak vyžaduje § 5b odst. 3 písm. d) ZOPK, stanoven byl. Navázání kontrol orgánu ochrany přírody nad dodržováním podmínek udělení výjimky na kontrolní dny stavby se soudu jeví jako vhodné a praktické. Držitel výjimky je povinen předložit harmonogram kontrolních dnů stavby při zahájení stavby a navíc ještě ve vztahu ke konkrétním kontrolním dnům vždy předem informovat orgán ochrany přírody. Současně byla danou podmínkou zajištěna pro orgán ochrany přírody i součinnost od držitele výjimky nezbytná k řádné kontrole. Takto stanovený kontrolní mechanismus se soudu jeví jako dostatečně určitý, jak z hlediska časového, tak i věcného. Navíc jde o mechanismus efektivní a realistický, když zohledňuje skutečnost, že rozhodnutí o výjimce zpravidla předchází zahájení stavby o několik let, tudíž je třeba jej koncipovat tak, aby daná podmínka byla v budoucnu i vykonatelná. Soud nesouhlasí s žalobcem, že by takto stanovený způsob kontrol vykazoval znaky náhodnosti a libovůle, neboť kontrolní dny stavby musejí proběhnout v závislosti na různých fázích realizace stavby, přičemž jejich

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

konání nezáleží na vůli orgánu ochrany přírody.

109. Soud nesdílí představy žalobce, že by plán kontrol musel být koncipován minimálně tak, aby žalobce už z obsahu rozhodnutí orgánu ochrany přírody věděl (i) základní časové údaje, kdy např. by ke kontrolám mělo docházet, a (ii) základní věcné údaje, na jaké podmínky povolené výjimky budou kontroly navázány, tj. třeba po realizaci jakého kompenzačního opatření, aby tento plán mohl již v řízení o povolení výjimky připomínkovat. Soud pro takový požadavek nevidí ani zákonný podklad, ani žádný legitimní důvod. Soud naopak souhlasí s názorem žalovaného, že způsob provádění kontrolní činnosti příslušným orgánem ochrany přírody musí být v rozhodnutí o výjimce stanoven smysluplně a funkčně, což navázání na kontrolní dny a zajištění součinnosti od držitele výjimky (tj. stavebníka) splňuje. Soud hodnotí jako přílehlavý i odkaz žalovaného na to, že se jedná o výjimku pro záměr rozsáhlejší liniové stavby, po jejíž ploše se nemůže orgán ochrany přírody libovolně pohybovat, tudíž realizace kontrolní činnosti v rámci kontrolních dnů stavby je i v tomto ohledu vhodná. Konečně lze souhlasit i s argumentem žalovaného, že žalobci nic nebrání v možnostech opatřit si v budoucnu plán kontrolních dnů stavby a žadatelem poskytované informace o využívání výjimky a věnovat se prověřování aktivity orgánu ochrany přírody při provádění kontrolní činnosti. OZNŘ ostatně ve svém vyjádření k žalobě uvedla (a žalobce to v replice nezpochybnil), že na začátku tohoto soudního řízení oslovila žalobce a navrhla mu možnost dohody, kdy by např. byla ochotna jednat s žalobcem o možnostech účasti žalobce na kontrolních dnech stavby či jiné jeho ingerenci do přípravy dané stavby, ovšem žalobce nebyl schopen blíže vymezit své požadavky a toliko požadoval po OZNŘ vyčkat se stavební činností do rozhodnutí soudu ve věci samé a v případě zrušení napadeného rozhodnutí nechat provést nové průzkumy.
110. Námitka žalobce, že žalovaný v jiném případě zrušil prvostupňové rozhodnutí orgánu ochrany přírody pro nedostatečné určení způsobu kontrol, není pro soud relevantní z hlediska posouzení zákonnosti postupu žalovaného v nyní projednávané věci. Jak již bylo uvedeno výše, žalovaný v dostatečné míře vysvětlil, proč v nyní projednávaném případě přistoupil k doplnění prvostupňového rozhodnutí namísto jeho zrušení, přičemž v obecné rovině lze v duchu zásady hospodárnosti řízení souhlasit se změnou prvostupňového rozhodnutí v odvolacím řízení, namísto jeho zrušení, umožňuje-li to povaha vady, kterou odvolací orgán dovodil. Doplnit jednu z podmínek rozhodnutí o povolení výjimky dle § 56 ZOPK, a to konkrétně o způsob kontrol orgánu ochrany přírody, nepochybně v odvolacím řízení lze.
111. Pokud žalobce v replice odkazoval na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 12. 9. 2019, č. j. 54 A 14/2019 – 363 (potvrzený rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2022, č. j. 10 As 327/2019 – 101), pak soud nepovažoval takový odkaz za přílehlavý. Předně se jednalo o jiný typ správního řízení, než v nyní projednávané věci, konkrétně šlo o řízení o povolení změny umístění stavby komerčního obchodního centra „Kostka Čestlice“. Dále pak stěžejním důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí Krajského úřadu pro Středočeský kraj byla jeho nepřezkoumatelnost, jelikož žalovaný náležitě neodůvodnil, proč s ohledem na konkrétní okolnosti dané věci zamítl odvolání žalobce, jehož účastenství bylo od počátku řízení před stavebním úřadem opomenuto. Jak již bylo uvedeno výše, v nyní projednávané věci žalovaný v napadeném rozhodnutí řádně odůvodnil, proč přistoupil k potvrzení prvostupňového rozhodnutí orgánu ochrany přírody, když mj. zohlednil i tu skutečnost, že žalobce ve svém odvolání, včetně pozdějšího doplnění, neuvedl žádné konkrétní věcná tvrzení či argumenty, které by svědčily pro nepovolení předmětné

výjimky, resp. konkrétně ve vztahu k dotčeným 14 ZCHDŽ a parametrům jejich ochrany neuvedl nic.

112. Pokud žalobce citoval z „rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 14. 7. 2020, č. j. 31 A 72/2019-203“, pak soud opakuje, že žádný takový rozsudek nelze v databázi rozhodnutí Nejvyššího správního soudu dohledat, tudíž se k tomuto odkazu nemůže blíže vyjádřit. Nicméně i z žalobcem citované pasáže (str. 17 žaloby) je patrné, že v odkazovaném případě Krajský soud v Brně řešil případ, kdy v rozhodnutí orgánu ochrany přírody absentoval způsob kontrol realizace podmínek v rozhodnutí v průběhu provádění stavby, přičemž žalovanému vytkl, že tento nedostatek neodstranil. V nyní projednávané věci byla situace zásadně odlišná v tom, že žalovaný nedostatek spočívající v absenci způsobu kontrol odstranil, když prvostupňové rozhodnutí orgánu ochrany přírody doplnil o způsob kontrol, a to již v průběhu realizace předmětné stavby. I tento žalobcův odkaz je tedy pro nyní projednávanou věc zjevně nepřípadný.
113. Nepříslušným soud shledal i odkaz žalobce na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 27. 1. 2022, č. j. 51 A 108/2020 – 53, v němž uvedený soud dovodil vadu v tom, že konkrétní způsob kontrol absentoval. To ale není případ srovnatelný s případem řešeným soudem v nyní projednávané věci, kde způsob kontrol orgánem ochrany přírody stanoven byl, a to doplněním podmínky č. 20 ze strany žalovaného v odvolacím řízení.
114. Z důvodů popsaných výše soud hodnotil způsob kontrol stanovený v prvostupňovém rozhodnutí jako dostatečně určitý, tudíž žalobcem namítaný rozpor s § 5b odst. 3 písm. d) ZOPK neshledal. Navíc soud v předmětné žalobě postrádal konkrétní tvrzení, jak by se stanovený způsob kontrol (navázaný na kontrolní dny stavby a na součinnost držitele výjimky nezbytnou k řádné kontrole) mohl negativně dotknout práva žalobce na příznivé životní prostředí, zvláště v situaci, když OZNŘ (coby žadatel o výjimku) vůči žalobci deklarovala její připravenost s ním jednat o účasti na kontrolních dnech stavby či jiné jeho ingerenci do přípravy dané stavby (a žalobce toto tvrzení OZNŘ nespороval).
115. S ohledem na výše uvedené soud proto hodnotil i třetí žalobní bod jako nedůvodný.

(iv) *Obiter dictum*

116. *Obiter dictum* soud uvádí, že souhlasí s názorem žalovaného, že smyslem účasti environmentálních spolků na správních řízeních vedených dle ZOPK je snaha poskytnout v řízeních ve věcech ochrany přírody prostor těmto spolkům pro uplatnění odborných příspěvků k řešení konkrétní problematiky a tím obohatit množství podkladů a výchozích informací pro meritorní posouzení dané věci. Soud je dalek toho, aby žalobci upíral či rozmlouval naplňování jeho práva účastnit se v maximální možné míře správních řízení dotýkajících se životního prostředí a ochrany přírody, včetně řízení o povolení výjimky dle § 56 ZOPK. Přesto ve snaze o kultivaci a zefektivnění fungování veřejné správy apeluje na žalobce, aby svou nepochybně velmi záslužnou a žádoucí činnost, resp. svůj odborný potenciál a své znalosti v oblasti ochrany přírody a životního prostředí, zaměřil pouze na takové správní řízení a projekty, kde disponuje konkrétními věcnými poznatky či alespoň indiciemi o tom, že by skutečně mohla být příroda a životní prostředí ohroženy.
117. Dle mínění soudu by bylo možné snadněji a efektivněji dosáhnout odborného dialogu mezi žalobcem, na straně jedné, a orgány ochrany přírody (případě OZNŘ či jinými stavebníky v oblasti dopravní infrastruktury), na straně druhé, a tedy i naplnění hlavního cíle činnosti žalobce (tj. přispívat k ochraně přírody a životního prostředí), pokud by se žalobce zaměřil

na ta řízení, kde jsou skutečně příroda a životní prostředí ohroženy, a v nich uplatňoval konkrétní námitky a připomínky k věci samé, namísto toho, aby vstupoval do všech jemu známých správních řízení a tam uplatňoval jednu univerzální, často jen formální, argumentaci ve snaze dosáhnout za každou cenu zrušení daného správního rozhodnutí a tím oddálit konečné řešení věci samé, a to v největším možném počtu správních řízení. Lze se domnívat, že pak by mohl být i vstřícnější přístup správních orgánů vůči žalobci (resp. obecně environmentálním spolkům), které by se již nesnažily účast žalobce ve správním řízení upozadit a naopak by více naslouchaly žalobcem uplatňovaným věcným námitkám a připomínkám v oblasti ochrany přírody a životního prostředí. Ostatně i obecná poučka praví, že *někdy méně znamená více*.

VIII.

Rozhodnutí soudu

118. Soud uzavírá, že žádnou z žalobních námitek uplatněných žalobcem neshledal důvodnou, přičemž v projednávané věci rovněž neshledal v postupu správních orgánů žádné závažné procesní pochybení, které by mělo za následek nezákonnost napadeného, resp. prvostupňového rozhodnutí.
119. Soud proto předmětnou žalobu výrokem I. tohoto rozsudku zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s.

IX.

Náklady řízení

120. Výrokem II. tohoto rozsudku soud rozhodl o nákladech řízení mezi účastníky řízení. Ve vztahu mezi žalobcem a žalovaným by podle § 60 odst. 1 s. ř. s. měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, když měl ve věci plný úspěch. Žalovanému nicméně žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.
121. OZNŘ nemá ve smyslu § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí soudem nebyla uložena žádná povinnost a soud taktéž neshledal žádný zvláštního zřetele hodný důvod, pro nějž by bylo namíste náhradu nákladů řízení přiznat. Proto soud výrokem III. tohoto rozsudku rozhodl tak, že OZNŘ nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 30. dubna 2024

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.